ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ Γ.Ο.Χ. ΛΑΡΙΣΗΣ & ΤΥΡΝΑΒΟΥ
ΑΜΦΙΛΟΧΙΟΥ

ΤΟ ΣΧΙΣΜΑ ΤΟΥ 1995 ΕΙΣ ΤΟΥΣ Γ.Ο.Χ. ΕΙΝΑΙ ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΑΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΤΟΝ, ΔΙΟ ΑΠΑΝΤΕΣ ΕΧΟΜΕΝ ΧΡΕΟΣ ΝΑ ΣΥΜΒΑΛΩΜΕΝ ΠΡΟΣ ΕΞΑΛΕΙΨΙΝ ΤΟΥ

α) «... ἕως ἄν παρέλθη ὁ οὐρανός καί ἡ γῆ, ἰῶτα ἕν ἤ μία κεραία οὐ μή παρέλθη ἀπό τοῦ νόμου ἕως ἄν πάντα γένηται».

(Ματθ. ε΄ 18)

β) «ἀλλά καί ἐάν ἡμεῖς ἤ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ εὐαγγελίζηται ὑμῖν παρ΄ ὅ εὐαγγελισάμεθα ὑμῖν, ἀνάθεμα ἔστω».

(Γαλ. α΄, 8)

γ) «Μή γάρ Ἰάκωβον εἴπης καί Ἰωάννην κἄν τόν πρῶτον τῶν Ἀγγέλων, εἴ τις ἐξ οὐρανοῦ διαφθείρων τό κήρυγμα, ἀνάθεμα ἔστω. Καί οὐκ εἶπεν ἐάν ἐναντία καταγγέλωσιν, ἤ ἀνατρέπωσιν τό πᾶν, ἀλλά κἄν τι μικρόν εὐαγγελίζωνται ἀνάθεμα ἔστωσαν».

(Χρυσ. Ὁμιλ. Γαλ. Κ΄, Α΄)

<u>Η ΔΟΓΜΑΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ</u>
<u>ΑΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΤΟΝ ΤΟ ΣΧΙΣΜΑ ΤΟΥ 1995</u>

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Τό 1995 ἔλαβε χώραν εἰς τόν χῶρον τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μέγα σχίσμα, αἴτια τοῦ ὁποίου ὑπῆρξαν, ἀφ' ἑνός μέν Ἐκκλησιολογικόν, ἀφ' ἑτέρου δέ δογματικόν ζήτημα. Τό πρῶτον, τό Ἐκκλησιολογικόν, καί ὁ κύριος στόχος τῶν κατά τῆς Ἀληθείας ἐπιβούλων ἦτο νά περάσουν καί ἐπιβάλουν τήν ἁπλῆν εὐχήν τῶν Ρώσων Ἐπισκόπων τῆς Διασπορᾶς τό 1971 ἐπί τῶν Ἐπισκόπων Κορινθίας Καλλίστου καί Κιτίου Ἐπιφανίου, ὡς χειροθεσίαν ἐπί σχισματικῶν. Νά μολύνουν δηλαδή καί διακόψουν τήν Ἀποστολικήν Διαδοχήν τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Μή δυνηθέντες ὅμως νά ἐπιτύχουν καί κατά τάς σκοτεινάς βουλάς των φέρουν εἰς πέρας αὐτό τό σχέδιον κατά τῆς Ἐκκλησίας πονηρόν ἀλλά καί μή παραιτηθέντες οὐδ' ἐπί στιγμήν τοῦ κυρίου στόχου των, δηλ. τῆς καταργήσεως τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς καί ὡς ἐκ τούτου καί τῆς Ὀρθοδόξου Ὁμολογίας, ἐκ τοῦ μή ὄντως ἐχάλκευσαν δογματικόν ζήτημα περί δῆθεν «νεοεικονομαχίας», διά νά ἀποπροσανατολίσουν τούς πιστούς καί πλήξουν καίρια διά σχίσματος τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ.

Σχετικῶς μέ τό θέμα τῶν Ἁγίων Εἰκόνων, τό ὁποῖον ἀνιέρως ἐχρησιμοποιήθη, εἶχεν διορισθεῖ ἤδη ἀπό τό Ἱερατικόν Συνέδριον τοῦ Ἰουνίου 1991 καί τήν Ἱεράν Σύνοδον Συνοδική Ἐπιτροπή πρός μελέτην τῆς Ὀρθοδόξου διδασκαλίας, Ἁγιογραφικῆς τε καί Ἁγιοπατερικῆς, ἐξαγωγήν πορισμάτων καί ἐν τέλει κατάπαυσιν τῶν μεταξύ τῶν πιστῶν ἐρίδων, εἰρήνευσιν τοῦ σκανδαλισθέντος ποιμνίου καί τό κυριώτερον, πρυτάνευσιν τῆς δογματικῆς ἀληθείας.

Δυστυχῶς ὅμως ἐδῶ διεπράχθη τό μέγα ἔγκλημα κατά τῆς Ὀρθοδοξίας, ἡ κατάργησις τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ὑπό τῶν πρωτεργατῶν τοῦ ὡς ἄνω κινήματος, Ἐπισκόπων δυστυχῶς, καί ἡ δημοσίευσις τῶν ἐμπιστευτικῶν ἐπιστολῶν ὅσων εἶχον γράψει διά τήν Ἐπιτροπήν, μέ ἀποτέλεσμα νά ἀνάψη ἡ μεγάλη πυρκαϊά εἰς τούς ΓΟΧ περί «εἰκονομαχίας» καί «νεοεικονομάχων», καί μάλιστα χειροτέρων ἐκείνων τούς ὁποίους ἀντιμετώπισεν ἡ Ζ' Οἰκ. Σύνοδος!!!

Ἐξεμεταλλεύθησαν οἱ ἐπίβουλοι τήν ἄγνοιαν τῶν ἁπλουστέρων περί εἰκόνων καί ἔσπειραν τόν φανατισμόν παντοῦ μέ ἀποτέλεσμα τό ΣΧΙΣΜΑ.

Παραθέτομεν κατωτέρω ὀλίγα ἐκ τῶν πολλῶν στοιχείων, τά ὁποῖα μᾶς παρέχει ἄφθονα ἡ Ἁγιοπατερική Γραμματεία, ἀλλά καί ἡ Ἁγ. Γραφή περί εἰκόνων, ἰδιαιτέρως αὐτῆς τῆς Ἁγίας Τριάδος καί παρακαλοῦμεν τούς σεβαστούς ἀναγνώστας ὅπως μελετήσουν προσεκτικῶς τά κείμενα, τά ὁποῖα ὁμιλοῦν ἀφ' ἑαυτῶν. Ἄν μέ τήν μελέτην προκύψουν ἀπορίαι καί δυσνόητα τινά, ἑτοίμως ἔχομεν πρός συζήτησιν καί διασάφησιν, ἵνα ἐκλείψουν αἱ κατακρίσεις καί ἀδικίαις εἰς βάρος κατά πάντα Ὀρθοδόξων, καί σύν Θεῷ ἰαθῆ τό ἐπάρατον σχίσμα τοῦ 1995.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ

Οἱ εἰκονομάχοι τῆς Α' μ.Χ. χιλιετίας ἐπολέμουν τάς εἰκόνας α) τοῦ Χριστοῦ, β) τῆς Θεοτόκου, γ) τῶν ἁγίων καί δ) τῶν Ἀγγέλων. Αὐτά τά 4 εἴδη τῶν εἰκόνων ἀναγνωρίζει

καί ἐπικυρωνει ἡ μεγάλη καί ἁγία Ζ' Οἰκ. Σύνοδος, ἀναθεματίζουσα ὅσους δέν τάς δέχονται καί δέν τάς προσκυνοῦν. (Ἴδε Συνοδικόν τῆς Κυριακῆς τῆς Ὀρθοδοξίας). Ἐπομένως οὐδείς δύναται νά χαρακτηρισθῆ εἰκονομάχος ὅταν δέχεται καί ἀσπάζεται ὅλας τάς θεσπιζομένας ὑπό τῆς Ζ' Οἰκ. Συνόδου Ἱεράς Εἰκόνας καί ἐπικατάρατος εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἐπιπολαίως καί ἀδίκως κατηγορεῖ τούς ἀδελφούς του ὡς νεοεικονομάχους.

Εἰς τά πρακτικά τῆς Ζ' Οἰκ. Συνόδου καί εἰς τό Συνοδικόν τῆς Κυριακῆς τῆς Ὀρθοδοξίας οὐδέν ἀναφέρεται περί εἰκονίσεως τῆς Ἁγίας Τριάδος, διότι τοιαύτη εἰκών δέν ὑπῆρχεν τότε, οὔτε καί εἰς τούς αἰῶνας θά ὑπάρξη, διότι τό Θεῖον εἶναι τελείως ἀνεικόνιστον ὡς ἀπερίγραπτον, ἀνερμήνευτον, ἀπρόσιτον κλπ. Ὁ ἄνθρωπος ἔχει νοῦν, λόγον καί πνεῦμα τά ὁποῖα δέν εἰκονίζονται, πόσο μᾶλλον εἶναι ἀδύνατον νά εἰκονισθοῦν τά τρία Θεῖα Πρόσωπα, τά ὁποῖα οἱ Ὀρθόδοξοι θεολόγοι ὀνομάζουν ΝΟΥΝ, ΛΟΓΟΝ, ΠΝΕΥΜΑ.

Τά πρακτικά τῆς Ζ' Οἰκ. Συνόδου λέγουν: «Διά τί τόν Πατέρα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ οὐχ ἱστοροῦμεν καί ζωγραφοῦμεν; Ἐπιδή οὐκ οἴδαμεν, τίς ἐστιν, καί Θεοῦ φύσιν ἀδύνατον ἱστορῆσαι καί ζωγραφῆσαι· καί εἰ ἐθεασάμεθα καί ἐγνωρίσαμεν, καθώς καί τόν Υἱόν αὐτοῦ, κἀκεῖνον ἄν εἴχομεν ἱστορῆσαι καί ζωγραφῆσαι ἵνα κακείνου τόν χαρακτῆρα εἴδωλον ἀποκαλῆς». (Πρακτ. Οἰκ. Συν. Τ. Γ' σελ. 211)

Εἰς τό ἱερόν Πηδάλιον (λέξις εἰκών) τό ἀνωτέρω ὑπογραμμισμένον τμῆμα τοῦ ἀποσπάσματος ἀπαλείφεται ἐσκεμμένως ἀπό τούς ἐπιτηδείους, ἵνα φανῆ ὅτι ἡ Ζ' Οἰκ. Σύνοδος ἐπιτρέπει τήν εἰκόνισιν τοῦ Θεοῦ Πατρός, πράξις ἀπαράδεκτος καί ἐξωφρενική.

Ἐπίσης ἡ Ζ' Οἰκ. Σύνοδος ἀπαγορεύει καί τήν εἰκόνισιν τοῦ Υἱοῦ ἐάν δέν ἐσαρκώθη, ἐάν δέν προσκυνήθη ἀπό τούς μάγους, καί ἀπό τούς ποιμένας κλπ «μή γραφέσθω τά πράγματα πρός ἔνδειξιν τῶν μήπω γεγενημένων» καί «μή τυπούσθω ἡ κατά σάρκα ἁγία εἰκών αὐτοῦ» καί «μή τυπούσθω ἐν χρώμασιν» κλπ. (Πρακτ. Οἰκ. Συνόδων Τ. Γ' σελ. 295-296). Ἡ ἰδία θεωρεῖ τήν εἰκόνισιν τῶν Θείων Προσώπων (ἐκτός τοῦ ἐναθρωπήσαντος Υἱοῦ) «εἰδωλικήν ποίησιν».

Ὅταν ὁ κάθε Χριστιανός σέβεται τά ὅσα ἐθέσπισαν αἱ ἅγιαι Οἰκ. Σύνοδοι, ἰδιαιτέρως ἡ Ζ', ἡ ὁποία ἠσχολήθη εἰδικῶς μέ τό θέμα τῶν εἰκόνων καί ἐθέσπισεν ποίας εἰκόνας καί πῶς πρέπει νά προσκυνοῦνται, εἶναι δυνατόν νά καλῆται καί νά ὑβρίζεται ὡς δῆθεν νεοεικονομάχος καί ἄλλα τῆς ἀνοίας ἐπίθετα; Οὗτοι ἐκ τῶν πραγμάτων φέρουν τό κρῖμα τοῦ συκοφάντου, τοῦ βλασφήμου, τοῦ καταλάλου, τοῦ προδότου κατά τῆς Ἐκκλησίας καί τῶν Οἰκ. Συνόδων εἰς τάς κεφαλάς των, ἡμεῖς ὅμως εὐχόμεθα ὅπως ὁ Κύριος φωτίση τάς διανοίας των πρός «ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν».

Ἡ εἰκών τῆς Ἁγίας Τριάδος ἡ λεγομένη σύνθρονον ἤ τῶν τριῶν προσώπων, συμφωνεῖ με τήν διδασκαλίαν τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἤ διδάσκει ὅλας τάς πλάνας τῶν Δυτικῶν τῆς Ρώμης;

Μέ τό σχῖσμα τοῦ 1054 Ἀνατολῆς -Δύσεως, ὁ ἐχθρός τῆς Ἐκκλησίας, διάβολος κατάφερε ἕν μέγα πλῆγμα εἰς τήν ΜΙΑΝ, Ἁγίαν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν. Εὑρῆκε ἀνθρώπους κληρικούς μέ πρώτους τους Ἐπισκόπους τῆς Ρώμης, τούς ὁποίους ἐποίησεν ὄργανά του, τούς ἐφύτευσεν τό ἴδιόν του πάθος καί ἐπάγγελμα, τήν ὑπερηφάνειαν, τήν γεννήτριαν ὅλων τῶν παθῶν, με οἰκτρόν ἀποτέλεσμα τό ΣΧΙΣΜΑ. Ἔκτοτε ἡ Δύσις, μέ τά γεννήματα τῆς ὑπερηφανείας, τό πρωτεῖον, τό ΑΛΑΘΗΤΟΝ, τό καί ἐκ τοῦ Υἱοῦ ἐκπορεύεσθαι τό Πνεῦμα κ.λ.π. συνεκέντρωσεν καί ἀνεσκεύασεν ὅλας τάς αἱρέσεις, παλαιάς τε καί νέας τάς ὁποίας ἐκφράζει ἀπολύτως ἡ σημερινή ΠΑΝΘΡΗΣΚΕΙΑ τοῦ Σατανᾶ, ὁ ἐπάρατος ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ. Μία ἐκ τούτων εἶναι καί ἡ ἀλλοίωσις τῆς ὀρθοδόξου εἰκονογραφίας μέ κοσμικάς καί ἐκφύλους παραστάσεις. Τό πλέον τούτων καί βλάσφημον εἶναι ἡ εἰκονογράφησις τῶν ἀθεάτων καί ἀνεικονίστων Θείων Προσώπων εἰς τρία ξεχωριστά, ἄνισα καί ἑτερούσια, εἰς μίαν εἰκόνα. Ταῦτα τά γεννήματα τῆς ὑπερηφανείας προωθήθησαν προπαγανδιστικῶς εἰς ὅλον τόν κόσμον μέ ἀποκορύφωμα τά ἀνοίγματα πρός τήν Δύσιν ἐκ μέρους τῶν τελευταίων Πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς διά τήν προώθησιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Ἀπό τάς παρερμηνείας μάλιστα ἁγιογραφικῶν καί ἁγιοπατερικῶν κειμένων πού ἔχουν γραφεῖ ἀπό τούς ὑποστηρικτάς τῆς εἰκόνος τῆς λεγομένης τῆς ἁγίας Τριάδος, τῶν τριῶν προσώπων, (τῶν ἀθέων Δυτικῶν ζωγράφων) προέκυψεν καί ἡ μεγαλυτέρα πλάνη, ὅτι ἡ εἰκών αὕτη εἶναι ἡ ἀνωτέρα καί δογματικωτέρα ἀπό ὅλας τάς ἄλλας ἀκόμη καί τοῦ Χριστοῦ, διότι, εἶναι ὡς λέγουν «ἀχειροποίητος» καί ὄχι ἀπό ζωγράφους, διά τό ὅτι, ἀεροπόρος τις εὑρισκόμενος ἐν πτήσει μέ τό ἀεροσκάφος του εἶδε ἐν τῷ οὐρανῷ τά τρία Θεῖα Πρόσωπα, ὅπως τά ἔχει ἡ εἰκών τῶν Δυτικῶν ζωγράφων, καί ἀμέσως, οὕτω ὅπως τά εἶδε τά ἀπεθανάτησεν φωτογραφικῶς, φωτογραφία ἡ ὁποία ἐτυπώθη εἰς χιλιάδας καί οὕτω ἔκαμε τόν γῦρον τοῦ κόσμου. Καί ὡς ἐκ τούτου ἐπιβάλλεται ἀπό τούς ὑποστηρικτάς της ἡ προσκύνησίς της ἀπό κάθε χριστιανόν μέ τρεῖς προσκυνήσεις, μίαν εἰς ἕκαστον πρόσωπον, εἰ δ' ἄλλως κηρύσσεται πάραυτα εἰκονομάχος καί περιφρονητής τῆς «δογματικωτέρας εἰκόνος»!!

Ἡμεῖς εἰς τήν παροῦσαν πραγματείαν θά ἐπιχειρήσωμεν νά ἀποδείξωμεν ἁγιογραφικῶς καί ἁγιοπατερικῶς τήν πλάνην τῆς εἰκονογραφήσεως τῶν ἀοράτων καί ἀκαταλήπτων Θείων Προσώπων τῆς ἁγίας Τριάδος διά τῆς ὁποίας προεκλήθη μέγα καί ἀδικαιολόγητον σχῖσμα εἰς τούς ἐναπομείναντας ὀρθοδόξους χριστιανούς. Ἐπιφυλασσόμεθα εἰς τό παρόν νά ἀπαντήσωμεν εἰς τάς παραχαράξεις καί παρερμηνείας τῶν ἁγιογραφικῶν κειμένων ἀπό τούς ὑποστηρικτάς τῆς εἰκόνος ταύτης.

Πολλοί λέγουν ὅτι ἡ εἰκών τῆς Ἁγίας Τριάδος ἡ λεγομένη σύνθρονον, (τό ὁποῖον δέν εἶναι διότι λείπει εἷς θρόνος, ὁ τῆς περιστερᾶς), ἔμεινεν ἐπί μακρόν εἰς τήν συνήθειαν τοῦ ἁπλοῦ καί ἀγραμμάτου λαοῦ, εἶναι νόμιμος, καί ὅτι οὐδείς δύναται

περί αὐτοῦ νά ἀντιλέξῃ. Καθώς ὅμως διδάσκει ἡ ἱστορική ἀλήθεια ὅ,τιδήποτε καί μέ οἱονδήποτε τρόπον εἰσχωρήσῃ εἰς τήν συνήθειαν τοῦ κόσμου, ἐάν δέν εἶναι σύμφωνον μέ τήν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας, ἀποβάλλεται, ἀνεξαρτήτως χρόνου καθ' ὅν τοῦτο εὑρίσκεται ἐν χρήσει. Ἡ εἰκονομαχία π.χ. διήρκησεν σχεδόν 150 ἔτη ἀλλ' ἦλθεν ὁ καιρός καί ἀπεβλήθη καί κατέπεσεν. Διότι οὐδέν παράνομον νομιμοποιεῖται ὅσα ἑκατομμύρια ἄνθρωποι καί ἄν τό ἀκολουθοῦν. Τό νόμιμον εἶναι πάντοτε νόμιμον καί τό ἄνομον ἄνομον καί οὐδεμία συγκατάβασις χωρεῖ εἰς αὐτό. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὡς ἡ θάλασσα καθαρός ὀργανισμός καί οἱονδήποτε ἀκάθαρτον εἰσέλθῃ ἐν αὐτῇ τό ἀποβάλλει.

Πρέπει ἐπίσης νά σημειωθῇ, ὅτι δέν ὑπάρχει εἰς τόν σύμπαντα κόσμον εἶδος ἤ σημεῖον ἤ πρᾶγμα ἤ σύμβολον ἤ εἰκών, τό ὁποῖον νά δύναται νά δεικνύῃ ἔστω καί ἀμυδρῶς τήν ἁγίαν Τριάδα, ἤ τά τρία Θεῖα Πρόσωπα. Ὁ μέγας Κύριλλος Ἀλεξανδρείας διδάσκει: ***«Ἀδύνατον γάρ εὑρεθῆναι ἐν τῇ Κτίσει εἰκόνα ἀπαραλλάκτως ἐν ἑαυτῇ τόν τρόπον τῆς Ἁγίας Τριάδος παραδεικνύουσαν. Τό γάρ κτιστόν, καί σύνθετον, καί ρευστόν, καί τρεπτόν, καί περιγραπτόν, καί σχῆμα ἔχον καί φθαρτόν, πῶς σαφῶς δηλῶσαι τήν πάντων τούτων ἀπηλλαγμένην ὑπερούσιον θείαν οὐσίαν; Πᾶσα δέ ἡ κτίσις δῆλον ὡς τοῖς πλείοσι τούτων ἐνέχεται, καί πᾶσα κατά τήν ἑαυτῆς φύσιν τῇ φθορᾷ ὑπόκειται»*** (Ἑλλ. Πατρ. 47 σελ. 1137-4 Α).

Ἵνα μή θεωρηθῇ ὅτι λέγομεν τίποτε ἰδικόν μας ἤ αὐθαίρετον, δέον ὅπως ἀνοίξωμεν τήν θεόπνευστον Ἁγίαν Γραφήν Παλαιάν τε καί Καινήν, τά πρακτικά τῶν ἁγίων Οἰκ. Συνόδων, τούς ἁγίους Πατέρας, τήν ὑμνῳδίαν τῆς Ἐκκλησίας, διά νά κατανοήσωμεν ὅσον εἶναι ἀνθρωπίνως δυνατόν ἐκεῖνα πού εἶναι βέβαιον ὅτι θά μᾶς ἀπαλλάξουν ἀπό πλάνας καί αἱρέσεις πρός σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ ΕΚ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ ΔΙΑ ΤΟ ΑΟΡΑΤΟΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ

Ὁ Θεός καί ποιητής τοῦ κόσμου εἶναι ἀόρατος, καί ἀκατάληπτος, καί ἀπρόσιτος, καί ἀνερμήνευτος, καί οὐδείς τῶν ἀνθρώπων αὐτόν «ἰδεῖν δύναται». Ὁ προφήτης Μωϋσῆς, εἰς τό ὄρος Σινᾶ ἐνῷ ἤκουε τήν φωνήν τοῦ Θεοῦ καί συνωμίλει μετ' Αὐτοῦ *«πρόσωπον πρός πρόσωπον»* ἐζήτησε νά ἴδῃ τόν Θεόν ὀφθαλμοφανῶς: ***«Εἰ οὖν εὕρηκα χάριν ἐναντίον σου, ἐμφάνισόν μοι σεαυτόν γνωστῶς ἵνα ἴδω σε... καί εἶπεν οὐ δυνήσῃ ἰδεῖν τό πρόσωπόν μου· Οὐ μή γάρ ἴδῃ ἄνθρωπος τό πρόσωπόν μου καί ζήσεται, καί εἶπε Κύριος· ἰδού τόπος παρ' ἐμοί, στήσῃ ἐπί τῆς πέτρας ἡνίκα δ' ἄν παρέλθῃ ἡ δόξα μου καί θήσω σε εἰς τήν ὀπήν τῆς πέτρας, καί σκεπάσω τήν χεῖρα μου, ἕως ἄν παρέλθω καί ἀφελῶ τήν χεῖρα, καί τότε ὄψει τά ὀπίσω μου, τό δέ πρόσωπόν μου οὐκ ὀφθήσεταί σοι»*** (Ἐξ. 33, 18-23).

Καθώς γνωρίζομεν ***«Πέτρα»*** εἰς τήν ἁγίαν Γραφήν εἶναι καί ὀνομάζεται ὁ μέλλων νά σαρκωθῇ Θεός. Τά δέ ***«ὀπίσθια»*** εἶναι τά μετά Μωϋσῆ γενόμενα, ἤτοι ἡ σάρκωσις τοῦ Θεοῦ τήν ὁποίαν εἶδε ἀργότερον ὁ Μωϋσῆς σύν τοῖς ἱεροῖς Ἀποστόλοις Πέτρῳ, Ἰακώβῳ καί Ἰωάννῃ ***«ἐν τῷ ὄρει τῷ Θαβώρ»***.

Ὁ φιλόσοφος Προκόπιος Γαζαῖος εἰς τό αὐτοῦ ὑπόμνημα ΓΕΝΕΣΙΣ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης λέγει:

«Η τοίνυν Γένεσις, Μωϋσέως ἐστί γραφή ἀνδρός ἑωρακότος Θεόν, ὡς δυνατόν ὑπῆρχεν ἰδεῖν, ᾧ «Στόμα πρός στόμα λελάληκεν ὁ Θεός ἐν εἴδει καί οὐ δι' αἰνιγμάτων». Πλείονα δέ γνῶσιν ἐπίστασθαι βουλόμενος, καί γνωστῶς ἰδεῖν τόν Θεόν, οὐ διήμαρτεν τῆς αἰτήσεως ὑπό τήν ὀπήν τῆς πέτρας κρυβείς· ὀπή δέ πέτρας ἡ διά τοῦ σαρκωθέντος δι' ἡμᾶς Υἱοῦ γνῶσις ἐστί τοῦ πατρός. Καί μετά Θεόν εἶδεν, ὅπερ ἐστίν ὀπίσθια, ἐξ ὧν ἀναλόγως ὁ Δημιουργός αὐτῶν θεωρεῖται, ἅπερ ὡς εἰκός πλέον τῶν ἄλλων κατείληφεν ...» (Ἑλλ. Πατρ. 87Α σελ. 24C Προκοπίου Γαζαίου Φιλοσόφου).

Ὁ μέγας προφήτης Μωϋσῆς δέν εἶδεν καθώς ἐζήτει νά ἰδῆ τόν Θεόν, διότι εἶναι ἀόρατος καί ἀκατάληπτος καί *«πῦρ καταναλίσκον»*, ἀλλά τόν εἶδεν *«εἰς τήν σχισμήν τῆς πέτρας»*, τόν εἶδε σεσαρκωμένον ὅπως καί ἡμεῖς ἐν τῷ Ὄρει, καί τοῦτον καί ΜΟΝΟΝ εἰκονίζομεν ὡς ὅμοιον μέ ἡμᾶς.

Ὁ προφήτης Ἠσαΐας μᾶς προειδοποιεῖ περί τόν Θεόν: *«Τίνι ὡμοιώσατε τόν Κύριον; Καί τίνι ὡμοιώσατε αὐτόν; μή εἰκόνα ἐποίησε τέκτων, ἤ χρυσοχόος χωνεύσας χρυσίον περιεχρύσωσεν αὐτόν;»* (Ἠσ. Μ' 18-31).

ΑΠΟ ΤΗΝ ΥΜΝΩΔΙΑΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΠΟΙΑΝ ΔΙΔΑΣΚΟΜΕΘΑ ΤΑ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ

Ἄς ἴδωμεν καί δι' ὀλίγων τί μᾶς διδάσκει καί ἡ ὑμνωδία τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ἔμμετρος Θεολογία:

«... Ὡς Μωσῆς τό πρότερον, τόν Θεόν θεάσασθαι ἐπεπόθησας· καί γνωστῶς εἶδες δέ, τήν αὐτοῦ εἰκόνα, δεδεγμένος πρός ἐμφέρειαν. Πατρός γάρ σύντομος γνῶσις ὁ Υἱός καί ἀπόδειξις· Υἱοῦ δέ καί γεννήτορος, μία ἡ οὐσία γνωρίζεται καί ἡ διά πάντων, ταυτότης ἀναφαίνεται σεπτῆς» (Στιχ. Ἑσπερ. 14 Νοεμ.).

«Ὦ πέτρα τῷ σώματι σκεπασθείς, τῷ τεθεωμένῳ, τόν ἀόρατον καθορῶν, Μωσῆς ὁ θεόπτης» (ᾠδή δ' τῆς Μεταμ.) *«... Σύ ἐπί τοῦ ὄρους τοῦ νομικοῦ, καί ἐν Θαβωρίῳ, καθωράθης τῷ Μωϋσῆ, ἐν γνόφῳ τῷ πάλαι, ἐν φωτί δέ , νῦν ἀπροσίτῳ τῆς θεότητος»* (Αὐτόθι).

«Ἐν θυέλλῃ τόν ἄσαρκον, καί ἐν γνόφῳ τόν ἄϋλον, Μωϋσῆ τεθέασαι ὡς χωρεῖν δυνατόν» (Στιχ. 4ην Σεπτ.). *«Τῇ πέτρα σκεπασθείς, οὐ Θεοῦ εἶδες πρόσωπον, ὡς κρύφιον ὦ Θεόπτα, τήν δέ σάρκωσιν ἔγνως, τοῦ Λόγου ὡς ὀπίσθια» (ᾠδή δ' 4 Σεπτ.). «Πρᾶξιν ... τόν Χριστόν ἠξίωσας, τοῦ Πατρός τήν δόξαν ὑποδεῖξαι σοι τήν ἄφραστον ... καί τοῦ ποθουμένου τετύχηκας, τούτου παραυτίκα, δεξάμενος σφραγίδα τόν Υἱόν»* (Στιχ. 14 Νοεμ.).

«Τί ἀπεδοκιμάσατε τόν λίθον τόν ἀκρογωνιαῖον, ὦ παράνομοι Ἰουδαῖοι; Οὗτός ἐστιν ὁ λίθος, ὅν ἔθετο ὁ Θεός ἐν Σιών, ὁ ἐκ πέτρας πηγάσας ἐν ἐρήμῳ τό ὕδωρ, καί ἡμῖν ἀναβλύζων ἐκ τῆς πλευρᾶς αὐτοῦ ἀθανασίαν· Οὗτός ἐστιν ὁ λίθος, ὁ ἐξ ὄρους Παρθενικοῦ ἀποτμηθείς, ἄνευ θελήματος ἀνδρός, ὁ Υἱός τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ἐρχόμενος ἐπί τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ, πρός τόν Παλαιόν τῶν ἡμερῶν, καθώς εἶπεν Δανιήλ, καί αἰώνιος αὐτοῦ ἡ Βασιλεία» (Στιχ. Αἴνων Βαρέου ἦχου. Παρακλητική).

«Ἐν τῷ ὄρει τῷ Σινᾶ πάλαι κατεῖδε Μωϋσῆς, τά ὀπίσθια Θεοῦ καί ἀμυδρῶς θείας φωνῆς, κατηξιώθη ἐν γνόφῳ τε καί θυέλλῃ νῦν δέ Συμεών, τόν σαρκωθέντα Θεόν, ἀτρέπτως δι' ἡμᾶς, ἐνηγκαλίσατο...» (Κάθισμ. γ' ᾠδῆς 2 Φεβρ.).

«Ὁ κατέχων τόν γῦρον τῆς γῆς ὡς Θεός ἐν ταῖς σαῖς ἀγκάλαις Ἁγνή περιέχεται περιγραπτός τοῦ σώματος ὁ τῇ θεία μορφῇ ἀπερίγραπτος» (Θεοτοκίον ς' ᾠδῆς Ἁγ. Παντελεήμονος 27 Ἰουλίου).

Παλαιός ἡμερῶν 2 Φεβρουαρίου εἰς Λιτήν:

«Ὁ Παλαιός ἡμερῶν, ὁ καί τόν νόμον πάλαι ἐν Σινᾶ δούς τῷ Μωσῇ, σήμερον βρέφος ὁρᾶται...».

«Ὁ Παλαιός ἡμερῶν νηπιάσας σαρκί ...».

«Σήμερον ὁ πάλαι τῷ Μωσῇ ἐν Σινᾶ νόμον ἐπιδούς...».

«Νηπιάζει δι' ἐμέ ὁ παλαιός τῶν ἡμερῶν καθαρσίων κοινωνεῖ ὁ καθαρώτατος Θεός...» (Κάθισμα Πολυέλ.)

«Σήμερον Συμεών ἐν ταῖς ἀγκάλας, τόν Κύριον τῆς δόξης ὑποδέχεται, ὅν ὑπό τόν γνόφον πρώην ὁ Μωϋσῆς ἐθεάσατο ἐν τῷ ὄρει τοῦ Σινᾶ πλάκας δόντα αὐτῷ. Οὗτος ἐστιν, ὁ ἐν τοῖς προφήταις λαλών, καί τοῦ νόμου ποιητής· οὗτός ἐστιν, ὅν ὁ Δαυῒδ καταγγέλλει...»

«Ὁ ὤν σύν τῷ Πατρί, ἐπί θρόνου ἁγίου, ἐλθών ἐπί τῆς γῆς, ἐκ Παρθένου ἐτέχθη καί βρέφος ἐγένετο ΧΡΟΝΟΙΣ ὤν ἀπερίγραπτος...» (Κάθισμα 1-2 Φεβρ.).

«Σήμερον Συμεών ... τόν Νομοδότην Μωσέως ... ἀγκάλαις εἰσδέξασθαι ἐκεῖνος μέν, διά γνόφον καί φωνῆς ἀμυδράς, θεόπτης ἠξίωτο, καί κεκαλυμμένω προσώπω... Οὗτος δέ τόν προαιώνιον Λόγον τοῦ Πατρός σωματωθέντα ἐβάστασε...»

«Τόν ἐκλάψαντα πρό αἰώνων ἐκ Πατρός, ἐπ' ἐσχάτων δέ ἐκ μήτρας Παρθενικῆς, φέρουσα ἐν τῷ ναῷ ἡ ἀπειρόγαμος μήτηρ, τόν ἐν Σινᾶ νομοθετοῦντα ὄρει...» (Ἀπόστιχον Στιχηρόν Ἑσπερ. 2 Φεβρ.).

ΕΚ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ ΕΚ ΤΗΣ ΟΠΟΙΑΣ ΔΙΔΑΣΚΟΜΕΘΑ ΤΟ ΑΟΡΑΤΟΝ ΚΑΙ ΟΡΑΤΟΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, ΤΟ ΚΤΙΣΤΟΝ ΚΑΙ ΑΚΤΙΣΤΟΝ, ΤΟ ΑΚΑΤΑΛΗΠΤΟΝ κ.λ.π.

«Θεόν οὐδείς ἑώρακε πώποτε» (Ἰω. 1-18).

«Οὔτε φωνήν αὐτοῦ ἀκηκόατε πώποτε, οὔτε εἶδος αὐτοῦ ἑωράκατε» (Ἰω. Ε' -37).

«Εἰ γάρ ἐπιστεύετε Μωϋσῇ, ἐπιστεύετε ἄν ἐμοί, περί γάρ ἐμοῦ ἐκεῖνος ἔγραψε» (Ἰω. 5-46).

«Οὐχ ὅτι τόν Πατέρα τις ἑώρακε, εἰ μή ὁ ὤν παρά τοῦ Θεοῦ, οὗτος ἑώρακε τόν Πατέρα» (Ἰω. ΣΤ -46).

«... ἀλλ' ἔστιν ἀληθινός ὁ πέμψας με, ὅν ὑμεῖς οὐκ οἴδατε, ἐγώ οἶδα αὐτόν, ὅτι παρ' αὐτοῦ εἰμι» (Ἰω. Ζ'-29).

«Ποῦ ἐστιν ὁ Πατήρ σου; ἀπεκρίθη Ἰησοῦς. οὔτε ἐμέ οἴδατε οὔτε τόν Πατέρα μου. Εἰ ἐμέ ᾔδειτε, καί τόν Πατέρα ᾔδειτε ἄν» (Ἰω. 1-19).

«Ἔστιν ὁ Πατήρ μου ὁ δοξάζων με, ὅν ὑμεῖς λέγετε ὅτι Θεός ὑμῶν ἐστι καί οὐκ ἐγνώκατε αὐτόν, ἐγώ δέ οἶδα αὐτόν, καί ἄν εἴπω ὅτι οὐκ οἶδα αὐτόν, ἔσομαι ὅμοιος ὑμῶν ψεύστης» (Ἰω. Η' 54 55).

«Πάντα μοι παρεδόθη ὑπό τοῦ Πατρός μου. Καί οὐδείς ἐπιγινώσκει τόν Υἱόν, εἰ μή ὁ Πατήρ· οὐδέ τόν Πατέρα τις ἐπιγινώσκει, εἰ μή ὁ Υἱός· καί ᾧ ἐάν βούλεται ὁ Υἱός ἀποκαλύψαι» (Ματθ. 11, 27-30).

Αὐτά μᾶς διδάσκουν τό ἀόρατον τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διότι εἶναι *«τρισυπόστατας Μονάς, καί ἀδιαίρετος οὐσία»* καί *«τριπλῆ*

Μονάς, ἑνουμένη ἐν διαιρέσει, τῇ μορφῇ τοῖς προσώποις, τόν Πατέρα, καί Υἱόν καί Πνεῦμα Θεῖον» (Τριαδικά Τριωδ. Δευτ. πρό Βαΐων).

Ταῦτα καί πλείονα τούτων λέγει τό ἱερόν Εὐαγγέλιον περί τοῦ Θεοῦ Πατρός. Εἷς μαθητής ἐκ τῶν δώδεκα, ὁ Φίλιππος, ἐζήτησεν ὡς ἄλλος Μωϋσῆς ἀπό τόν ἐνανθρωπήσαντα Θεόν, τόν Χριστόν, νά τοῦ δείξῃ τόν Πατέρα του, περί τοῦ ὁποίου συχνά ὁμιλεῖ: ***«Λέγει αὐτῷ ὁ Φίλιππος· Κύριε, δεῖξον ἡμῖν τόν Πατέρα καί ἀρκεῖ ἡμῖν, λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· τοσοῦτον χρόνον μεθ' ὑμῶν εἰμι, καί οὐκ ἔγνωκάς με Φίλιππε; ὁ ἑωρακώς ἐμέ ἑώρακε τόν Πατέρα καί πῶς σύ λέγεις, δεῖξον ἡμῖν τόν Πατέρα; Οὐ πιστεύεις ὅτι ἐγώ ἐν τῷ Πατρί καί ὁ Πατήρ ἐν ἐμοί ἐστι; Τά ρήματα ἅ ἐγώ λαλῶ ὑμῖν, ἀπ' ἐμαυτοῦ οὐ λαλῶ· ὁ δέ Πατήρ ὁ ἐν ἐμοί μένων αὐτός ποιεῖ τά ἔργα πιστεύετέ μοι ὅτι ἐγώ ἐν τῷ Πατρί καί ὁ Πατήρ ἐν ἐμοί»*** (Ἰω. 14, 8-11).

Βεβαίως Φίλιππε, λέγει ὁ Κύριος, θά σοῦ δείξω τόν Πατέρα μου, ἀλλά ἐσύ, τόσα ἔτη πού εἶμαι μαζί σας, δέν εἶδες τόν Πατέρα μου; Τόσα θαυμαστά ἐποίησα ἐνώπιόν ὑμῶν καί τόσα θεϊκά ρήματα ἐλάλησα, δέν εἶδες τόν Πατέρα μου; ***«ὁ ἑωρακώς ἐμέ ἑώρακε τόν Πατέρα»***. Διότι τά ἔργα πού κάνω ἐγώ καί αὐτά πού λαλῶ δέν τά κάμω ἀφ' ἑαυτοῦ μου ἀλλά ὁ Πατήρ πού εἶναι μέσα μου, ***«οὐ πιστεύεις ὅτι ἐγώ ἐν τῷ Πατρί καί ὁ Πατήρ ἐν ἐμοί ἐστι καί τά ρήματα ἅ ἐγώ λαλῶ ὑμῖν ἀπ' ἐμαυτοῦ οὐ λαλῶ· ὁ δέ Πατήρ ὁ ἐν ἐμοί μένων αὐτός ποιεῖ τά ἔργα;»*** Τί δέν ἔβλεπε ὁ Φίλιππος καί ἠρώτα νά μάθῃ διά τόν Πατέρα τοῦ Κυρίου; Δέν ἔβλεπε τόν διδάσκαλόν του ὡς Θεόν, ἀλλ' ὡς ἕνα τῶν προφητῶν ὡς τόν Ἠλίαν ἤ τόν Ἰερεμίαν, πάντως ἀνώτερον ἀπό τόν Πρόδρομον Ἰωάννην, διότι ἐκεῖνος ἔλεγεν ὅτι ***«ὁ ὀπίσω μου ἐρχόμενος ἰσχυρότερός μου ἐστίν οὗ οὐκ εἰμί ἱκανός τά ὑποδήματα βαστάσαι»*** (Ματθ. γ' 11) ἤ δέν ἔβλεπε τά θεϊκά ἔργα τοῦ Κυρίου ***«ὡς χωλοί περιπατοῦσι, τυφλοί βλέπουσι, νεκροί ἀνίστανται καί τρανή ἐστι γλῶσσα μογγιλάλων»***. Δέν ἔβλεπε ὅτι ***«ὁ Κύριος τό Πνεῦμα ἐστι. Ὅπου δέ ὅλως οὐσίας ταυτότης, τό παραλλάτον οὐδέν. Ἀλλά ὅπου νοεῖται Πατήρ, τοῦτό ἐστι καί ὁ Υἱός, δίχα μόνον τοῦ εἶναι Πατήρ, καί ὅπερ ἐστίν ὁ Υἱός, τοῦτο τό Πνεῦμα, δίχα τοῦ εἶναι Υἱός. Ὑπόστασις μέν γάρ τούτων ἕκαστον. Ἡ δέ οὖν ὁμοιότης τῆς ἁγίας Τριάδος ἀπαραλλάκτως ἔχει»*** (Ἑλ. Πατρ. Τ. 87 σελ. 148 13 Προκόπιος Γαζαῖος).

Παρομοίως μέ τόν Φίλιππον ἠρώτησαν καί οἱ Γραμματεῖς καί οἱ Φαρισαῖοι διά νά μάθουν ποῖος εἶναι ὁ Πατήρ του: ***«ἔλεγον οὖν αὐτῷ· ποῦ ἐστιν ὁ Πατήρ σου; ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς· οὔτε ἐμέ οἴδατε οὔτε τόν Πατέρα μου· εἴ ἐμέ ᾔδειτε, καί τόν Πατέρα μου ᾔδειτε ἄν»*** (Ἰω. Η' 19).

Εἰς τό ἴδιον κεφάλαιον λέγει περί τοῦ Ἀβραάμ, ὅτι ἑώρακε τόν Κύριον καί ἠγαλλιάσατο: ***«... ὁ ὤν ἐκ τοῦ Θεοῦ τά ρήματα τοῦ Θεοῦ ἀκούει. Διά τοῦτο ὑμεῖς οὐκ ἀκούετε ὅτι ἐκ τοῦ Θεοῦ οὐκ ἐστέ... ἔστιν ὁ πατήρ μου ὁ δοξάζων με, ὅν ὑμεῖς λέγετε ὅτι Θεός ὑμῶν ἐστι. Καί οὐκ ἐγνώκατε αὐτόν· ἐγώ δέ οἶδα αὐτόν, καί ἐάν εἴπω ὅτι οὐκ οἶδα αὐτόν, ἔσομαι ὅμοιος ὑμῶν ψεύστης· ἀλλ' οἶδα αὐτόν καί τόν λόγον αὐτοῦ τηρῶ. Ἀβραάμ ὁ πατήρ ὑμῶν ἠγαλλιάσατο ἵνα ἴδῃ τήν ἡμέραν τήν ἐμήν, καί εἶδε καί ἐχάρη. εἶπον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι πρός αὐτόν· πεντήκοντα ἔτη οὔπω ἔχεις καί Ἀβραάμ ἑώρακας; εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· ἀμήν ἀμήν λέγω ὑμῖν, πρίν Ἀβραάμ γενέσθαι ἐγώ εἰμι ...»*** (Ἰω. Η' 47-58).

Τά ρήματα τοῦ Κυρίου *«Ἐγώ ἐν τῷ Πατρί καί ὁ Πατήρ ἐν ἐμοί»* παρερμηνεύθησαν ἀπό τήν ἄθεον Δύσιν, εἰς τήν ὁποίαν μετά τό σχίσμα τοῦ 1054 συσσωρεύθησαν ὅλαι αἱ προηγούμεναι καί αἱ σύγχρονοι αἱρέσεις, τάς ὁποίας προώθησεν καί συνεχῶς προωθεῖ καθώς σήμερον βλέπομεν καί τά ἀκοῦμε νά ἐξελίσσωνται ἐπικίνδυνα εἰς

ὅλον τόν κόσμον. Αὐτοί ἔβγαλαν τόν ἐν τῷ Χριστῷ Θεόν Πατέρα (*«ἐν ἐμοί»*) καί τόν ἔθεσαν δίπλα ἀπό τόν Υἱόν καθήμενον ἐπί θρόνου, γηραλέον καί λευκομάλλην, καί οὕτω διδάσκουν τριθεΐαν καί πολυθεΐαν.

Αἱ παρερμηνεῖαι εἰς τά ἁγιογραφικά κείμενα καθώς καί ἡ παράστασις τῆς «Ἁγίας Τριάδος» τῶν Δυτικῶν εἰς τό ***«δεῖξον ἡμῖν τόν Πατέρα»*** δέν ἀποδίδουν ἀλλά παραχαράσσουν τήν εὐαγγελικήν ἀλήθειαν ***«ὁ ἑωρακώς ἐμέ ἑώρακε τόν Πατέρα»*** ἤ ὅτι ***«Ἐγώ ἐν τῷ πατρί καί ὁ Πατήρ ἐν ἐμοί ἐστιν»*** καί εἰσάγουν ἑτεροδιδασκαλίας καί κοσμικάς καταστάσεις τοῦ τύπου:

Ἐγώ εἰμί ὁ διδάσκαλός σας Ἰησοῦς ὅπως μέ γνωρίζετε, δίπλα μου καθήμενος εἰς τόν θρόνον εἶναι ὁ Πατήρ μου, γηραλέος τώρα (συνταξιοῦχος;) καί ἄνωθεν τῶν δύο μας εὑρίσκεται πτερουγίζουσα ἡ περιστερά, δηλαδή τό Πνεῦμα. Οὕτω καθώς μᾶς βλέπετε εἰς τήν εἰκόνα, ἀεροπόρος τις μέ τό ἐν πτήσει του ἀεροπλάνον μᾶς ἐφωτογράφησεν εἰς τό διάστημα καί οὕτω ἐκυκλοφόρησεν ἡ ἀχειροποίητος εἰκών ἡμῶν εἰς τόν κόσμον διά προσκύνησιν, καί καλοῦνται οἱ πιστοί νά κάμουν τρεῖς προσκυνήσεις, μίαν εἰς τόν καθένα μας χωριστά. Εἰς ἄλλας δέ παρομοίας εἰκόνας ἐκτός ἡμῶν τῶν τριῶν ἔχομεν παραπλησίως καί τήν φωτογραφίαν τοῦ ἀντιπροσώπου ἡμῶν «Θεοῦ ἐπί τῆς γῆς» τοῦ ἀλαθήτου Πάπα τῆς Ρώμης καί πνευματικοῦ ἡγέτου ὅλου τοῦ κόσμου»!!! (ὑπάρχει τοιαύτη εἰκών μέ τούς 4).

Ἀπό τήν Θείαν Λειτουργίαν τοῦ Μεγ. Βασιλείου.

Μετά «τόν ἐπινίκιον ὕμνον ... λέγοντας»:

«Μετά τούτων τῶν μακαρίων Δυνάμεων... προφήτας ἐξεπέστειλας ἐποίησας δυνάμεις, διά τῶν Ἁγίων σου, τῶν καθ' ἑκάστην γενεάν εὐαρεστησάντων σοι ἐλάλησας ἡμῖν διά στόματος τῶν δούλων σου τῶν Προφητῶν, προκαταγγέλλων ἡμῖν τήν μέλλουσαν ἔσεσθαι σωτηρίαν· νόμον ἔδωκας εἰς βοήθειαν, Ἀγγέλους ἐπέστησας φύλακας. Ὅτε δέ ἦλθεν τό πλήρωμα τῶν καιρῶν, ἐλάλησας ἡμῖν ἐν αὐτῷ, τῷ Υἱῷ σου, <u>δι' οὗ καί τούς αἰῶνας ἐποίησας</u>· ὅς ὤν ἀπαύγασμα τῆς δόξης σου, καί χαρακτήρ τῆς ὑποστάσεώς σου, φέρων τε τά πάντα τῷ ρήματι τῆς δυνάμεως αὐτοῦ, οὐχ ἁρπαγμόν ἡγήσατο τό εἶναι ἴσα σοί τῷ Θεῷ καί Πατρί· ἀλλά Θεός ὤν προαιώνιος, ἐπί τῆς γῆς ὤφθη, καί τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη.»

Τά ***«δι' οὗ καί τούς αἰῶνας ἐποίησας· ὡς ὤν ἀπαύγασμα τῆς δόξης σου, καί χαρακτήρ τῆς ὑποστάσεώς σου...»*** <u>ἐπ' οὐδενί ἐπιτρέπουν τόν χωρισμόν καί τό ἄνισον καί τό παρά φύσιν ὅπως τό δείχνει ἡ εἰκών τῶν Δυτικῶν</u>. Αὐτή ἡ εἰκών εἶναι ἀντίθετος πρός ὅλην τήν Ἁγίαν Γραφήν. Ἀπαύγασμα τοῦ ἡλίου εἶναι τό φῶς, τό ὁποῖον οὐδέποτε χωρίζει ἀπό τόν δίσκον, οὔτε εἰκών ὑπάρχει ἤ σύμβολον εἰς τόν ἅπαντα κόσμον τό ὁποῖον νά συμβολίζη τόν ἥλιον χωριστά, τό φῶς ἀπό τόν δῖσκον οὔτε τάς ἀκτίνας ἀπ' αὐτοῦ. (Ἴδε εἰς τόν Ζιγαβηνό).

Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Νυσσαέων λέγει: ***«Διατί οὖν τάς τρεῖς ὑποστάσεις κατακερματίζει εἰς διαφόρους φύσεις, καί τρεῖς Θεούς ἀνομοίους ἀλλήλων, μίαν παρά πάντων καί τήν αὐτήν χάριν δεχόμενος;»*** (Ἑλ. Πατρ. Τ. ~~46~~Δ σελ. 585 Γρηγ. Νύσσης)

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἰς τήν πρός Ρωμαίους ἐπιστολήν: ***«Ὁ γάρ Θεός αὐτοῖς ἐφανέρωσε· τό γάρ ἀόρατα αὐτοῦ ἀπό κτίσεως κόσμου τοῖς ποιήμασι νοούμενα καθορᾶται· ἥ τε ἀΐδιος αὐτοῦ δύναμις καί θειότης, εἰς τό εἶναι αὐτούς ἀναπολογήτους, διότι γνόντες τόν Θεόν οὐχ ὡς Θεόν ἐδόξασαν ἤ εὐχαρίστησαν, ἀλλ' ἐματαιώθησαν ἐν τοῖς διαλογισμοῖς αὐτῶν, καί ἐσκοτίσθη ἡ ἀσύνετος αὐτῶν***

καρδία· φάσκοντες εἶναι σοφοί ἐμωράνθησαν, καί ἤλλαξαν τήν δόξαν τοῦ ἀφθάρτου Θεοῦ ἐν ὁμοιώματι εἰκόνος φθαρτοῦ ἀνθρώπου καί πετεινῶν καί τετραπόδων καί ἑρπετῶν...» (Ἀπ. Παύλου Ρωμ. Α΄ 19, 23).

ΠΩΣ ΞΕΚΙΝΗΣΕ ΤΟ ΠΕΡΙ ΕΙΚΟΝΩΝ ΖΗΤΗΜΑ

Ὅλαι αἱ αἱρέσεις καί τά σχίσματα μίαν ἔχουσι τήν ἀρχήν, τόν κοινόν τοῦ ἀνθρώπου ἐχθρόν, τόν διάβολον. Οὗτος πολεμεῖ μέ μεγάλην λύσσαν οἱονδήποτε καλόν διά νά τό καταργήσῃ καί εἰς τήν θέσιν του νά στήσῃ τό κακόν, ἤτοι τήν ἁμαρτίαν. Εἰσέρχεται εἰς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ἕνεκα διαφόρων παραβάσεων τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ γίνονται ὄργανά του. Σκοτίζονται καί χάνουν τό διακριτικόν τοῦ νοός των καί δέν διακρίνουν ποῖον εἶναι καλόν διά νά τό φυλάξουν καί ποῖον τό κακόν διά νά τό ἀπορρίψουν. Τοιοῦτον παράδειγμα ἔχομεν τόν προδότην Ἰούδαν, ὁ ὁποῖος σκοτισθείς ἀπό τό πάθος τῆς φιλαργυρίας καί ἀδυνατῶν νά διακρίνῃ ποῖος εἶναι ὁ διδάσκαλός του Ἰησοῦς, τί ἐκήρυττεν καί πῶς ἐθαυματούργει, τόν ἐπρόδωσε διά νά ἱκανοποιήσῃ τό σατανικόν πάθος του.

Τοῦτον ἐμιμήθησαν καί οἱ Γραμματεῖς καί οἱ Φαρισαῖοι καί ἀργότερον οἱ αἱρεσιάρχαι, οἱ ὁποῖοι ὡς ἐσκοτισμένοι πού ἦσαν παρερμήνευον τάς ἁγίας Γραφάς, καί συνεργείᾳ τῶν δαιμόνων, παρέσυραν πολλούς εἰς τήν γνώμην των, μέ ἀποτέλεσμα νά δημιουργήσουν σχίσματα εἰς τάς τάξεις τῶν ἁπλῶν χριστιανῶν.

Ἕν ἀπό τά μεγαλύτερα σκάνδαλα τῶν ἐσκοτισμένων τούτων ἀνθρώπων ὑπῆρξεν καί τό θέμα τῶν εἰκόνων, το ὁποῖον κατά τόν 7ον – 8ον αἰῶνα κατέληξεν εἰς τήν Εἰκονομαχίαν. Τό ἱστορικόν ἔχει ἐν ὀλίγοις οὕτως:

«Τό θεοκατάρατον γένος τῶν Ἑβραίων, ἐπλησίασαν τόν τότε βασιλέα Λέοντα τόν Γ΄ τόν Ἴσαυρον καί τοῦ ἐζήτησαν μίαν χάριν: «Θέλομεν, εἶπον, αὐτάς τάς σανίδας, τάς ὁποίας σεῖς οἱ χριστιανοί προσκυνεῖτε ... πρόσταξε νά μήν τάς προσκυνοῦν οἱ ἄνθρωποι, διότι ἡ ἁμαρτία εἶναι εἰς τόν λαιμόν σου ... Σε παρακαλοῦμεν, λοιπόν, ὅπως ἀπαγορεύσῃς τήν προσκύνησιν αὐτῶν ...» (Συναξ. Τριωδίου, σελ. 255).

Ὅθεν ὁ βασιλεύς ἐκάλεσεν τόν Πατριάρχην ἅγιον Γερμανόν καί τοῦ εἶπε: «Καθώς ἐγώ νομίζω, Δέσποτα, αἱ Εἰκόνες οὐδόλως διαφέρουσι τῶν εἰδώλων, πρόσταξον λοιπόν νά τάς ἐκβάλουν ἀπό τό μέσον. Ἐάν δέ αἱ μορφαί τῶν ἁγίων εἶναι ἀληθεῖς, ἄς κρεμασθοῦν ὑψηλά, διά νά μή τάς μολύνωμεν μέ τά ἁμαρτωλά χείλη μας» (Συναξ. Τριωδίου, σελ. 245).

Ἔκτοτε, μέ τάς γνώμας αὐτάς τοῦ Βασιλέως, τῷ ὄντι δέ τῶν Ἑβραίων, ἤρχισεν ὁ σφοδρός πόλεμος κατά τῶν Ἱερῶν Εἰκόνων καί τά φοβερά μαρτύρια καί οἱ διωγμοί ἐναντίον ἐκείνων τῶν χριστιανῶν, οἱ ὁποῖοι τάς προσεκύνουν, καί οὕτως ἐταλάνισεν τούς Ὀρθοδόξους ἐπί περίπου 100ετίαν. Ἰδού πῶς ἤρχισεν τό σκάνδαλον:

Συμφώνως μέ τό βασιλικόν πρόσταγμα, οἱ Εἰκονομάχοι ἐξίσωνον τάς ἁγίας Εἰκόνας μέ τά εἴδωλα! Ἀργότερον καί ἐν τοῖς Συνόδοις των, ἐκατηγόρουν καί ἀνεθεμάτιζον τούς προσκυνοῦντας τάς ἁγίας Εἰκόνας, ὡς θά ἴδωμεν εἰς τήν συνέχειαν, ὡς εἰδωλολάτρας. Ἐπειδή, ἔλεγον, ὅτι ὅταν ὁ Χριστός ἀνελήφθη εἰς τούς οὐρανούς, ἔπαυσε νά εἶναι ἄνθρωπος, ἀλλ' ἑνωθείς μέ τόν ἄναρχον Πατέρα Του, εἶναι πλέον Θεός, καί ὡς τοιοῦτος οὐκ εἰκονίζεται. Ὅστις εἰκονίζει τόν Χριστόν, ἔλεγον, εἰκονίζει τό Θεῖον, τό ὁποῖον δέν εἰκονίζεται, ἄρα τοῦτο τό κάμνει κατά τήν φαντασίαν του, καί αὐτό εἶναι εἴδωλον καί ὁ προσκυνῶν εἰδωλολάτρης.

ΠΟΙΟΣ ΚΑΙ ΠΩΣ ΕΠΟΙΗΣΕΝ ΕΙΚΟΝΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΠΑΤΡΟΣ

Εἰκόνισις τοῦ Θεοῦ Πατρός ἔγινε ἀπό τούς ἀθέους ζωγράφους τοῦ Πάπα Ρώμης, οἱ ὁποῖοι μετά τό σχίσμα τοῦ 1054 ἀπομυστηριοποίησαν ὅλα τά μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ εἰκόνισις τοῦ Θεοῦ Πατρός καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, εἰς μίαν εἰκόνα μετά τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Χριστοῦ, προῆλθεν ἀπό παρερμηνείας τῶν ἁγίων Γραφῶν. Παρερμήνευσαν τάς ὁράσεις τῶν προφητῶν τάς ὁποίας θεωροῦν ΟΥΣΙΑ ΘΕΟΥ καί οὐχί ἀκτίστους ἐνεργείας ὅπως τά ἐκήρυττον οἱ ἅγιοι Πατέρες. Ἰδιαιτέρως ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Θεσσαλονίκης ὁ Παλαμᾶς, με τόν ὁποῖον ἦλθον εἰς ἰσχυρόν πόλεμον οἱ δυτικοί Βαρλαάμ, Ἀκίνδυνος κ.λ.π..

Ἰδού τί ἀκριβῶς πιστεύουν:

«Οὐδέν γάρ ἄκτιστον πλήν τῆς Θείας οὐσίας καί πᾶν ἄκτιστον ἀΐδιον εἶναι, μηδέν ἀΐδιον ὁρατόν τά γάρ ὁρώμενα πρόσκαιρα». Ἐπίστευον π.χ. ὅτι τό φῶς τῆς Θείας Μεταμορφώσεως εἶναι οὐσία τοῦ Θεοῦ καί οὐχί «ἄκτιστον φῶς» ὅπως ἐδέχοντο σύμπαντες οἱ πνευματοφόροι πατέρες καί ἅπασα ἡ Θεία Γραφή;

Ἐπίστευον καί πιστεύουν ὅτι ὅλαι αἱ ὁράσεις τῶν ἁγίων Προφητῶν, ὅλα τά ἐνύπνια καί αἱ προφητεῖαι και ὅσα μυστήρια ἀπεκάλυπτεν ὁ Θεός εἰς τούς ἁγίους προφήτας, Ἀποστόλους καί ἁγίους τῆς ἐκκλησίας, δέν ἦσαν αἱ ἄκτιστοι ἐνέργειαι καί δυνάμεις τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' αὐτή καθ' ἑαυτήν ἡ ΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ! Διό καί ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς τούς δίδει τήν ἀπάντησιν ὡς ἑξῆς: ***«Τό δ' οὕτως μεριζόμενον ἐνέργειά ἐστι θεία, τῆς οὐσίας οὔσης ἀμερίστου παντάπασιν»*** ...***«κατ' οὐσίαν μέν ὁ Θεός ἀμέθεκτός ἐστι κατά δέ τήν θεοποιόν χάριν καί ἐνέργειαν, ἥτις καί δόξα Θεοῦ καλεῖται, καί μετέχεται, καί ὁρᾶται τοῖς ἀξίοις»***. Καί ἐρωτᾶ τούς Λατίνους, οἱ ὁποῖοι δέν παραδέχονται τάς ἀκτίστους ἐνεργείας: ***«Τί οὖν τήν τοῦ Θεοῦ φύσιν καί οὐσίαν κληρονομήσουσιν; (σ.σ. οἱ πιστοί) Οὔμενουν, ἀλλά τήν θεοποιόν χάριν τε καί βασιλείαν, ἥτις καί μή φύσις ἐστί τοῦ Θεοῦ, καί γάρ ἀμέθεκτος ἐκείνη, ἀλλά φυσική ἐστι ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ, φυσικῶς ἑπομένη τῷ Θεῷ, καί ἀχωρίστως περί αὐτόν ἀεί θεωρουμένη. Διό καί ὁ ταύτης κληρονόμος, κληρονόμος λέγεται Θεοῦ»*** καί υἱός Θεοῦ κατά χάριν. Οἱ ἅγιοι πατέρες διέκριναν τήν οὐσίαν τοῦ Θεοῦ ἀπό τάς ἐνεργείας, ἐνῶ οἱ Λατῖνοι οὐδαμῶς.

Μέ βάσιν τό πιστεύω των αὐτό οἱ ὑπερφίαλοι Λατῖνοι, ἀφοῦ ἐπουδενί ἐδέχοντο διακρίσεις μεταξύ οὐσίας καί ἐνεργείας τοῦ Θεοῦ, προέβησαν πρός ὑποστήριξιν τοῦ δόγματός των καί εἰς τήν εἰκονογράφησιν εἰκόνων τοιούτων, δεδομένου ὅτι ἡ εἰκών διδάσκει ἐνίοτε ἐπιτυχέστερον πολλῶν λέξεων.

ΑΙ ΟΡΑΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΦΗΤΩΝ ΕΙΝΑΙ ΟΥΣΙΑ Ἠ ΑΚΤΙΣΤΟΙ ΕΝΕΡΓΕΙΑΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ;

Μετά τό σχῖσμα τοῦ ἔτους 1054 μ.Χ. μεταξύ Ἀνατολικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καί Δυτικῆς φράγκικης «Ἐκκλησίας» ἐπῆλθε καταιγίς αἱρέσεων καί πλανῶν: Τό πρωτεῖον καί ἀλάθητον τοῦ Πάπα ὡς ἐκπροσώπου τοῦ Χριστοῦ ἐπί τῆς γῆς καί διαδόχου τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου, τό φιλιόκβε, τό καθαρτήριον πῦρ, συγχωροχάρτια, καί ἐν γένει ἡ ἀλλοτρίωσις τῆς Ὀρθοδόξου Παραδόσεώς μας.

Ὡσαύτως μία ἐπικρατοῦσα αἵρεσις εἰς την Δυτικήν «Ἐκκλησίαν» εἶναι καί ἡ μή παραδοχή τῆς διακρίσεως τῆς ΟΥΣΙΑΣ τοῦ Θεοῦ καί τῶν ἀκτίστων καί Θείων ἐνεργειῶν καί δυνάμεων Αὐτοῦ. Ὑπάρχει κατ' αὐτούς πλήρης ταύτισις τῆς ΟΥΣΙΑΣ τοῦ Θεοῦ καί τῶν Θείων ἐνεργειῶν του. Οἱ Λατῖνοι βάσει αὐτης της θεωρίας των, ἐποίησαν τήν εἰκόνα τήν ἐπωνομαζόμενην τῆς Ἁγίας Τριάδος, τήν ὁποίαν μέ ζῆλον καί φανατισμόν, ὑποστηρίζουν καί τινες τῶν «Ὀρθοδόξων».

Ὁ συγγραφεύς καί λόγιος τοῦ 14ου μ.Χ. αἰῶνος, Δημήτριος Κυδώνης, ἐξωμότης τῆς Ὀρθοδοξίας καί ἀσπασθείς τήν Λατινικήν κακοδοξίαν, συνεκέντρωσεν ἐκ τῶν συγγραμμάτων τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, στοιχεῖα τά ὁποῖα ἐθεώρει «ὡς βλάσφημα δόγματα» μέ σκοπόν νά τά θέση ὑπ' ὄψιν τοῦ κατ' αὐτόν «Ἄκρου Ἀρχιερέως», τοῦ Πάπα Ρώμης, διά νά τά ἀποδοκιμάση ἤ βεβαιώση». Διά τόν λόγον αὐτόν γράφει:

Ἃ δὴ γράμματα τῷ εἰρημένῳ δεσπότῃ τῷ ἄκρῳ ἀρχιερεῖ ὑποδείξω, ὥστε ταῦτα ἢ ἀποδοκιμάσαι, ἢ βεβαιῶσαι. Μετὰ ταῦτα γέγραφε περὶ τοῦ ἐν τῷ Θαβωρίῳ φανέντος φωτός, λέγων ἐκεῖνο ἄκτιστον εἶναι, καὶ οὐκ οὐσίαν Θεοῦ, ἀλλά τινα θείαν ἐνέργειαν. Ὅπερ ἡμῖν δοκεῖ μηδ' ἀκοῆς ἄξιον. Οὐδὲν γὰρ ἄκτιστον πλὴν τῆς θείας οὐσίας· καὶ πᾶν ἄκτιστον ἀΐδιον εἶναι, μηδὲν δὲ ἀΐδιον ὁρατόν· τὰ γὰρ ὁρώμενα πρόσκαιρα.

(P. Gr.,154, σελ. 837 C)

Κατηγορεῖ ἐδῶ ὁ αἱρετικός τόν Ἅγιον διά τήν ὀρθόδοξον διδασκαλίαν του, ὅτι τό φῶς τῆς Θείας Μεταμορφώσεως εἶναι ἄκτιστον καί δέν εἶναι οὐσία τοῦ Θεοῦ, ἀλλά Θεία ἐνέργεια, θέσιν, τήν ὁποίαν θεωρεῖ «μηδ' ἀκοῆς ἀξίαν», ἀπηχῶν οὕτω τήν παπικήν «θεολογίαν», ἡ ὁποία δέν ἀποδέχεται τάς ἀκτίστους Θείας ἐνεργείας, ἤ μᾶλλον τάς ταυτίζει μέ τήν οὐσίαν τοῦ Θεοῦ.

Μετά τόν ἀνωτέρω πρόλογον, ὁ αἱρετικός Κυδώνης ἑπόμενος τῇ Παπικῇ βλασφημία, παραθέτει κείμενα τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου καθιστῶν σαφές ὅτι ἡ Παπική διδασκαλία ἀντίκειται εἰς τάς ὀρθοδόξους θέσεις, ἐλάχιστα τῶν ὁποίων καί ἡμεῖς παραθέτομεν ἀκολούθως:

Καὶ πάντες ἑνὶ στόματι ὡς ἐξ ἑνὸς κινούμενοι πνεύματος μετὰ τοῦ ἡνωμένου καὶ θεοπρεπῆ διάκρισιν τῆς θείας οὐσίας καὶ ἐνεργείας φανερῶς ὡμολόγησαν, τοῖς θεολόγοις ἑπόμενοι, ἄκτιστόν τε τὴν θείαν ἐνέργειαν, καθὰ δῆτα καὶ τὴν οὐσίαν ἔστερξαν. Καὶ πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ· Ἡμεῖς δὲ παρὰ τῶν ἁγίων ἐδιδάχθημεν Γραφῶν καὶ οὐσίαν ἔχειν τὸν Θεόν, καὶ δύναμιν καὶ ἐνέργειαν τῆς θείας οὐσίας διαφέρουσαν· μᾶλλον δὲ καὶ δυνάμεις καὶ ἐνεργείας. Περὶ δὲ τοῦ φωτὸς τῆς μεταμορφώσεως μετὰ τοῦτο ἐζητήθη. Φασὶ δειχθῆναι παρὰ τῶν ἁγίων ὅτι ἄκτιστόν ἐστι τὸ τῆς τοῦ Κυρίου μεταμορφώσεως φῶς, καὶ ὅτι οὐκ ἔστι τοῦτο ἡ οὐσία τοῦ Θεοῦ· καὶ πάντες σχεδὸν εἶπον, ὅτι ἀπεδείχθη, καὶ ἐν τοῖς ἀναθεματισμοῖς οἷς ἐξέθεντο κατὰ τῶν μὴ πειθομένων ταῖς βλασφημίαις αὐτῶν, ἐν οἷς καὶ ἑαυτοὺς ἀνακηρύττουσι, τάδε φασί· Τῶν λεγόντων προϊέναι μὲν τὴν θείαν ἐνέργειαν ἐκ τῆς θείας οὐσίας, προϊέναι δὲ ἀδιαιρέτως, διὰ μὲν τοῦ προϊέναι τὴν ἀπόρρητον διάκρισιν παριστώντων, διὰ δὲ τοῦ ἀδιαιρέτως ὑπερφυᾶ δεικνύντων τὴν ἕνωσιν, αἰωνία ἡ μνήμη.

(P. Gr. , 154, σελ. 844, B, C)

Ἐν τῷ ἀνωτέρω ἀποσπάσματι ἐκ τοῦ Ὀρθοδόξου Τόμου ἀναφέρεται ὅτι πάντες οἱ Πατέρες ἑνί στόματι, ὡς ἐκ τοῦ αὐτοῦ κινούμενοι Ἁγ. Πνεύματος, μετά τό ἀδιαίρετον τῆς Ἁγ. Τριάδος, στοιχοῦντες τῇ διδασκαλία τῶν θεολόγων, ὡμολόγησαν καί τήν θεοπρεπῆ διαφοράν (διάκρισιν) τῆς Θείας Οὐσίας ἀπό τήν Θείαν ἐνέργειαν

καί ἐδέχθησαν ὅτι καί ἡ Θεία οὐσία καί ἡ Θεία ἐνέργεια εἶναι ἄκτιστοι. Καί πάλιν ὅτι αἱ Γραφαί λέγουν ὅτι ὁ Θεός ἔχει οὐσίαν καί δύναμιν καί ἐνέργειαν διάφορον τῆς Θείας οὐσίας καί μᾶλλον πολλάς δυνάμεις καί ἐνεργείας. Σχετικῶς δέ μέ τό φῶς τῆς Θείας Μεταμορφώσεως ἐδέχθησαν ὅτι δέν ταυτίζεται μέ τήν Θείαν οὐσίαν. Καί ὑπῆρξε κοινή ὁμολογία ὅτι αὐτό ἔχει ἀποδειχθεῖ. Καί εἰς ἀναθεματισμούς τῶν αἱρετικῶν κατά τῶν ὀρθοδόξων τῶν μή πειθομένων εἰς τάς βλασφημίας των, οἱ ἅγιοι Πατέρες ἀπαντοῦν ὡς ἑξῆς: Μακάριοι οἱ ὁμολογοῦντες ὅτι ἡ Θεία ἐνέργεια ἐκπορεύεται ἐκ τῆς Θείας οὐσίας, ἐκπορεύεται δέ ἀδιαιρέτως, διά μέν τοῦ «προϊέναι» (ὅτι ἐκπορεύεται) ἐκφράζοντες τήν ἀπόρρητον διάκρισιν μεταξύ οὐσίας καί ἐνεργείας, διά δέ τοῦ ἀδιαιρέτως, ὑπερφυᾶ καταδεικνύοντες τήν ἕνωσιν τῶν Τριῶν Θείων Προσώπων ἐν τῇ κοινῇ Οὐσία. Αἰωνία ἡ μνήμη των.

Ἐν συνεχεία ὁ λατινόφρων Δημήτριος Κυδώνης ἀναφέρει ὅτι οἱ ὀρθόδοξοι Πατέρες, ἵνα καταδείξουν τήν διαφοράν μεταξύ τῆς τοῦ Θεοῦ ἀκτίστου οὐσίας ἀπό τήν Θείαν ἐνέργειαν, τήν ὁποίαν καί φῶς καί δόξαν καί χάριν, καί ἔλλαμψιν καί Θεότητα καί μέ πάμπολλα ἄλλα ὀνόματα ὠνόμασαν, ἐχρησιμοποίησαν πολλούς τρόπους διακρίσεως, ἐκ τῶν ὁποίων τινάς παραθέτομεν κατωτέρω:

Ὁ πρῶτος τρόπος ...

Ὁ δεύτερος τρόπος:

Δεύτερος δέ, ὅτι φασίν, Ἡ μὲν οὐσία τοῦ Θεοῦ ἐστι τὸ ἔχον, ἡ δὲ ἐνέργεια τὸ ἐχόμενον. Ἀποφαίνονται δὴ ἐν τῷ αὐτῷ τόμῳ λέγοντες, ὅτι Τὸ ἔχον, οὗ ἔχει κατά τι διαφέρει πάντως. Εἰ οὖν οὐκ ἔστι C διαφορὰ τῆς θείας οὐσίας καὶ ἐνεργείας, οὐκ ἔστιν ἔχειν τὴν οὐσίαν τοῦ Θεοῦ ἐνέργειαν. Τὸ δὲ μὴ ἔχον ἐνέργειαν ἀνενέργητόν ἐστι. Τὸ δὲ ἀνενέργητον καὶ ἀνύπαρκτον.

(P. Gr., 154, σελ. 845 C)

Δηλ. ὁ δεύτερος τρόπος, τόν ὁποῖον ἐχρησιμοποίησαν οἱ ὀρθόδοξοι Πατέρες εἶναι ὅτι διεσαφήνισαν ὅτι ἡ οὐσία τοῦ Θεοῦ εἶναι τό ἔχον (ὁ ἰδιοκτήτης) ἡ δέ ἐνέργεια τό ἐχόμενον, τά ὁποῖα ὁπωσδήποτε, ἔστω κατά τι διαφέρουν μεταξύ των . Ἐάν, λοιπόν, δέν ὑφίσταται διαφορά μεταξύ Θείας οὐσίας καί ἐνεργείας, δέν εἶναι δυνατόν νά ἔχῃ ἐνέργειαν ἡ οὐσία τοῦ Θεοῦ καί ὡς ἐκ τούτου θά ἦτο ἀνενέργητος. Κάθε τί δέ τό ἀνενέργητον εἶναι καί ἀνύπαρκτον.

Ὁ τρίτος τρόπος ....

Ὁ τέταρτος τρόπος:

Τέταρτος τρόπος, ὅτι Ἡ μὲν οὐσία ἡ θεία αἰτία ἐστίν· ἡ δὲ αἱ ἐνέργεια, μᾶλλον δὲ ἐνέργειαι αἰτιαταὶ μὲν παρὰ τῆς οὐσίας εἰσίν, ἀπεργαστικαὶ δὲ τῆς κτίσεως. Καί φησιν ὁ μὲν Παλαμᾶς ἐν λόγῳ, οὗ ἡ ἀρχή· Ὑποψιθυρίσας τοίνυν, « Ἡ γὰρ θελητικὴ καὶ ἐνεργητικὴ δύναμις φυσικόν ἐστιν, ἀλλ' οὐχὶ φύσις. » Καὶ ἐν τῷ κατὰ Θεοφάνην καὶ θεόσημον διαλόγῳ, « Τῆς τρισυποστάτου φύσεως θεία δύναμις καὶ ἐνέργεια ἀπεργαστική ἐστι τῶν ἐκτός, καὶ εἰς μυρία μερίζεται. » Καὶ ἐν τῷ τόμῳ κοινῇ πάντες· « Ἓν μὲν δὴ τοῦτο καὶ πρῶτον κυρίως ἄν τις φαίη τῆς τε θείας οὐσίας καὶ θείας ἐνεργείας διακρίσεως εἶδος, τὸ κατ' αἴτιον δηλαδὴ καὶ αἰτιατόν. »

(P. Gr.,154, σελ. 845 D, 848A)

Τέταρτος τρόπος, ὅτι ἡ Θεία οὐσία εἶναι ἡ Θεία αἰτία ἡ δέ ἐνέργεια, μᾶλλον δέ πληθυντικῶς αἱ ἐνέργειαι, αἰτιαταί μέν ὡς ἐκ τῆς οὐσίας, δηλ. ἐκπορευταί ἀπό τήν οὐσίαν, ἔχουσαι δέ ὡς ἀποτέλεσμα τήν δημιουργίαν (κτίσιν). Διότι, κατά τόν θεῖον Γρηγόριον τόν Παλαμαν, ή θελητική και ενεργητική δυναμις είναι φυσικόν (ἴδιον τῆς φύσεως), ἀλλ' ὄχι φύσις. Κατά δέ τόν ἐν τῷ κατά Θεοφάνην και Θεότιμον διάλογον, ἡ Θεία δύναμις καί ἐνέργεια τῆς Τρισυποστάτου φύσεως ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τά μύρια δημιουργήματα. Κατά δέ τόν Τόμον τῶν Ὀρθοδόξων Πατέρων, τό κατ' αἴτιον καί αἰτιατόν εἶναι τό ἕνα καί πρῶτον εἶδος τῆς διακρίσεως μεταξύ Θείας οὐσίας καί Θείας ἐνεργείας.

Καί φησιν ὁ Παλαμᾶς ἐν τῷ πέμπτῳ λόγῳ τῷ πρός Ἀκίνδυνον· «Ἱκανά μέν οὖν τά τοι-
C αῦτα πεῖσαι μήτε κτιστήν ὑπάρχειν τήν διδομένην καί λαμβανομένην τοῖς κεχαριτωμένοις τοῦ Πνεύματος χάριν τε καί ἐνέργειαν. Αὐτό γάρ ἐστι τό Πνεῦμα τό ἅγιον, μήτε τήν οὐσίαν εἶναι τοῦ Πνεύματος. Οὐδενί γάρ ὁ Θεός τήν οὐσίαν δίδωσιν, οὐδ' ἔνι μή ληπτήν αὐτήν γενέσθαι ληπτήν.»

(P. Gr., 154, σελ. 856 C)

Λέγει ὁ Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς ὅτι ὅσα ἤδη ἔχουν ἐκτεθεῖ εἶναι ἀρκετά διά νά πείσουν ὅτι δέν εἶναι κτιστή ἡ τοῦ Ἁγ. Πνεύματος χάρις καί ἐνέργεια, ἡ ὁποία δίδεται καί λαμβάνεται ἀπό τούς κεκαθαρμένους. Εἶναι τό Πνεῦμα τό Ἅγιον, ἀλλ' ὄχι ἡ οὐσία Του. Διότι ὁ Θεός δέν δίδει τήν οὐσίαν Του σέ κανένα καί οὔτε εἶναι δυνατόν νά γίνη προσληπτόν τό ἀπρόσληπτον.

Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς ἐπίσης καί εἰς τήν «ὁμολογίαν τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως» λέγει περί τῆς ἰδίας ὑποθέσεως καί τά ἑξῆς: «***...κοινόν γάρ ἔργον ἡ ἀποστολή, δηλονότι ἡ φανέρωσις τοῦ Πνεύματος φανεροῦται δέ οὐ κατά τήν οὐσίαν, «οὐδείς γάρ ποτέ Θεοῦ φύσιν ἤ εἶδεν ἤ ἐξηγόρευσεν», ἀλλά μετά τήν χάριν καί τήν δύναμιν καί τήν ἐνέργειαν, ἥτις κοινή ἔστι Πατρός καί Υἱοῦ καί Πνεύματος. Ἴδιον μέν γάρ ἑκάστου τούτων ἡ ἑκάστου ὑπόστασις, καί ὅσα τείνει πρός αὐτήν, κοινά δέ οὐχ ἡ ὑπερούσιος ΟΥΣΙΑ μόνον, ἡ παντάπασιν ἀνώνυμος καί ἀνέκφαντος καί ἀμέθεκτος, ὡς ὑπέρ πᾶσαν ἐπωνυμίαν οὖσα καί ἔκφανσιν και μετοχήν, ἀλλά καί ἡ χάρις καί ἡ δύναμις καί ἡ ενέργεια καί ἡ λαμπρότης, καί ἡ βασιλεία καί ἡ ἀφθαρσία, και πανθ' ἁπλῶς καθ' ἅ κοινωνεῖ, καί κατά χάριν ἑνοῦται τοῖς ἀγγέλοις τε καί ἀνθρώποις ὁ Θεός***».

Διά τό φῶς τῆς Μεταμορφώσεως ὁ Συναξαριστής Αυγούστου 6, σελ. 88 σημειώνει:

«***Περί τοῦ φωτός τῆς Ἁγίας Μεταμορφώσεως πολύ ἐβλαστήμησεν ὁ μιαρότατος και ἀσεβής ἐκεῖνος Βαρλαάμ ὁ Καλαβρός λέγων, ὅτι τό φῶς ἐκεῖνο ἦτο οὐσία Θεοῦ ἄλλοτε δέ ἔλεγεν, ὅτι ἦτο κτιστόν, ἀλλ' εἰς ἀμφότερα ἐβλασφήμει ὁ θεήλατος, διότι ἄν ἦτο τό φῶς ἐκεῖνο οὐσία Θεοῦ, πῶς θά τό ἔβλεπον οἱ Ἀπόστολοι. Οὐσία Θεοῦ δέν δύνανται νά ἴδωσιν οὐδέ οἱ Ἄγγελοι, ὀφθαλμοί δέ ἀνθρώπων πῶς τήν εἶδον; Καί ἐάν ἐφαίνετο ἡ οὐσία τοῦ Θεοῦ, τότε ὁ Θεός θά ἦτο ὁρατός. Τοῦτο ὅμως εἶναι βλασφημία ὡς τῶν αἱρετικῶν Μασσαλιανῶν, οἵτινες ἔλεγον, ὅτι δύναται ὁ ἄνθρωπος νά ἰδῆ τόν Θεόν καθώς εἶναι ..***»

Τοιούτως ὁριζομένης τῆς Ὀρθοδόξου θεολογίας, οἱ Λατῖνοι, διά τῶν ἐκφραστῶν τῆς παπικῆς «θεολογίας», Βαρλαάμ, Ἀκινδύνου, Ἀκινάτη, κ.λ.π. εἰσάγουν τήν αἱρετικωτάτην θέσιν, ὅτι μόνον ἡ οὐσία τοῦ Θεοῦ εἶναι ἄκτιστος, ταυτίζοντες μέ

αὐτήν τάς ἀκτίστους θείας ἐνεργείας καί δυνάμεις. Οὐδαμῶς δέχονται τήν διάκρισιν οὐσίας τοῦ Θεοῦ καί ἐνεργείας.

ΤΙ ΔΙΔΑΣΚΕΙ Η ΕΚ ΤΗΣ ΔΥΣΕΩΣ ΠΡΟΕΡΧΟΜΕΝΗ ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ

ΠΡΩΤΟΝ : Διά τήν κατασκευήν αὐτῆς τῆς εἰκόνος, οἱ ἄθεοι ζωγράφοι τῆς Δύσεως ἐκ τῆς προφητείας καί ὁράσεως τοῦ προφήτου Δανιήλ, ἔλαβον τάς λέξεις ὁ ***«παλαιός τῶν ἡμερῶν»*** γένους ἀρσενικοῦ, καί ἀφοῦ ἡ ὅρασις αὕτη εἶναι κατ' αὐτούς οὐσία καί οὐχί ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ, εἰκόνισαν τήν ἀνεικόνιστον οὐσίαν τοῦ Θεοῦ Πατρός ὡς ἕνα ἀσπρομάλλην γέροντα ὡς δῆθεν «ἔχοντα τάς τρίχας λευκάς». Τοῦτο ταιριάζει μέ τό δόγμα τοῦ Ἀρείου, ὅτι ὁ Πατήρ εἶναι μεγαλύτερος ἀπό τόν Υἱόν. Δεξιά τῆς εἰκόνος αὐτῆς, ἔθεσαν τήν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος εἰκονίζεται ὡς ***«ὤφθη καί τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη»***, καί ἀπό τήν ὅρασιν τοῦ τιμίου Προδρόμου, κατά τήν ὁποίαν εἶδεν τό ἅγιον Πνεῦμα ***«ἐν εἴδει περιστερᾶς»***. (εἰς τήν βάπτισιν τοῦ Χριστοῦ), ἔλαβον μίαν περιστεράν, (εἰς τήν Πεντηκοστήν τό Ἅγιον Πνεῦμα ἐφάνη «ἐν εἴδει πυρίνων γλωσσῶν», εἰς τήν Μεταμόρφωσιν ὡς «νεφέλη φωτεινή» κ.λ.π.), ὡς οὐσίαν τοῦ ἀνεικονίστου ἁγίου Πνεύματος, γένους οὐδετέρου, καί τήν ἔθεσαν μέ φωτοστέφανον ὡς πτερουγίζουσαν καί πέμπουσαν ἀκτίνας πρός πᾶσαν κατεύθυνσιν, ὑπεράνω τῶν δύο «Θεῶν» ὡς ἐκπορευομένην ἐκ τούτων. Οὕτω καί μέ βάσιν ὅτι αἱ ὁράσεις τῶν προφητῶν εἶναι ΟΥΣΙΑΙ Θεοῦ κατά τούς Λατίνους καί οὐχί ἄκτιστος ἐνέργεια, κατεσκευάσθη ἡ λεγομένη εἰκών τῆς «ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ», τῶν τριῶν προσώπων.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ: Ἡ εἰκών αὕτη ἔρχεται εἰς ἀντίθεσιν μέ ἐκεῖνα τά ὁποῖα καθημερινῶς ψάλλομεν εἰς την Θείαν Λειτουργίαν, καί εἰς τήν ἀρχήν τοῦ ὄρθρου ***«προσκυνοῦμεν Πατέρα Υἱόν καί ἅγιον Πνεῦμα, Τριάδα ὁμοούσιον καί ἀχώριστον»*** καί ***«Δόξα τῇ ἁγίᾳ καί ὁμοουσίῳ καί ζωοποιῷ καί ἀδιαιρέτῳ Τριάδι»***, καί μέ τό Σύμβολον τῆς πίστεως. Αὕτη διδάσκει καί μᾶς προτρέπει νά δεχθοῦμεν καί νά προσκυνοῦμεν Τριάδα ΕΤΕΡΟΥΣΙΟΝ καί ΧΩΡΙΣΜΕΝΗΝ ΕΙΣ ΤΡΕΙΣ διαφορετικάς ὑπάρξεις, μιάν ἀριστερά, ἄλλην δεξιά καί ἄλλην ἄνωθεν τῶν δύο.

ΤΡΙΤΟΝ: Ἡ εἰκών παρουσιάζει τρεῖς οὐσίας καί τρεῖς ξεχωριστάς ὑπάρξεις, πρᾶγμα ἀπαράδεκτον δι' ὀρθοδόξους ἐνῶ εἰς τήν εἰκόνα τῶν τριῶν Ἱεραρχων ἤ τό τρίμορφον ὁ Χριστός, ἡ Θεοτόκος καί ὁ Ἰωάννης Πρόδρομος κ.λ.π. εἶναι παραδεκτά τά ἕξι πρόσωπα διότι οὕτως ὑπάρχουν.

ΤΕΤΑΡΤΟΝ: Διδάσκει τό δόγμα τοῦ Ἀρείου, ὅτι ὁ Πατήρ εἶναι κατά πολύ μεγαλύτερος τοῦ Υἱοῦ.

ΠΕΜΠΤΟΝ: Διδάσκει τό κυρίως βλάσφημον δόγμα τῆς Δύσεως, ὅτι τό Ἅγιον Πνεῦμα ἐκπορεύεται καί ἐκ τοῦ Υἱοῦ, τό φιλιόκβε, διότι ἡ εἰκών φανερώνει δύο ἀρχάς, δύο ἀνθρωπίνας ξεχωριστάς ὑπάρξεις = δύο Θεούς, οἱ ὁποῖοι ἐκπέμπουν τό ἄνωθεν των «Πνεῦμα» (περιστερά).

ΕΚΤΟΝ: Διδάσκει ὅτι τό θεῖον γηράσκει, ἤδη ὁ Πατήρ εἶναι εἰς πολύ μεγαλυτέραν ἡλικίαν τοῦ Υἱοῦ.

ΕΒΔΟΜΟΝ: Διδάσκει ὡσαύτως ὅτι τό ἅγιον Πνεῦμα εἶναι ἄλλης φύσεως (ζώου, πτηνοῦ, ὀρνέου) καθώς τό ὀνομάζουν καί οἱ ἅγιοι Πατέρες.

ΟΓΔΟΟΝ: Ἡ εἰκών αὕτη ἔρχεται εἰς ἀντίθεσιν μέ τό ἅγιον Εὐαγγέλιον τό ὁποῖον λέγει «*Θεόν οὐδείς ἑώρακε πώποτε*». Ἐκτός τῶν ἀνωτέρω, ἡ εἰκών τῶν Δυτικῶν ἔρχεται εἰς ἀντίθεσιν καί μέ τούς Ἁγίους Πατέρας: «*Πατέρα καί Υἱόν καί Ἅγιον Πνεῦμα παραδιδούς ὁ Κύριος, οὐ μετά τοῦ ἀριθμοῦ συνεξέδωκεν. Οὐ γάρ εἶπεν, ὅτι Εἰς πρῶτον καί δεύτερον καί τρίτον, οὐδέ, Εἰς ἕν καί δύο καί τρία* (σ.σ. οὐδέ μεγαλύτερον καί μικρότερον καί ἄλλης οὐσίας), *ἀλλά δι' ὀνομάτων ἁγίων τήν γνῶσιν τῆς πρός σωτηρίαν ἀγούσης πίστεως ἐχαρίσατο*» (Μεγ. Βασίλειος, Ἑλ. Πατρ. τομ. 32, σελ. 148 D)

Ὅπως βλέπομεν ἡ εἰκών δεικνύει ἀντίθετα ἀπό αὐτά τά ἁγιογραφικά κείμενα. Ἔτι, «*Εἷς Θεός καί Πατήρ, καί εἷς μονογενής Υἱός, καί ἕν Πνεῦμα ἅγιον. Ἑκάστην τῶν ὑποστάσεων μοναχῶς ἐξαγγέλομεν· ἐπειδάν συναριθμῆσαι δέῃ, οὐχί ἀπαιδεύτῳ ἀριθμήσει πρός πολυθεΐας ἔννοιαν ἐκφερόμεθα*». (αὐτόθι).

Ὄχι μόνον «*ἀπαιδεύτῳ ἀριθμήσει*» ἀλλά καί εἰκόνα μέ τρία ἄνισα καί ἀνόμοια πρόσωπα ἐποίησαν οἱ δυτικοί τό θεῖον, τό ὁποῖον ὁδηγεῖ πρός πολυθεΐαν.

ΕΝΑΤΟΝ: Ἡ εἰκών αὕτη κηρύττει ἀκόμη καί τήν αἵρεσιν τοῦ Εὐνομίου (Ἀνομοίου), ὅτι τά Θεῖα Πρόσωπα εἶναι ἀνόμοια: «... *Φιλονικοῦσι γάρ ἀνομοίαν Πατρός καί Υἱοῦ καί ἁγίου Πνεύματος ἐπιδεικνύναι τήν προσφοράν, ὡς ἐκ τούτου ῥᾳδίαν ἕξοντες καί τῆς κατά τήν φύσιν παραλλαγῆς τήν ἀπόδειξιν. Ἔστι γάρ τι αὐτοῖς παλαιόν σόφισμα, ὑπό Ἀετίου τοῦ προστάτου τῆς αἱρέσεως ταύτης ἐξευρεθέν,... Καί εἰς μαρτυρίαν τοῦ λόγου τόν Ἀπόστολον ἐπεσπάσατο λέγοντα· «Εἷς Θεός καί Πατήρ, ἐξ οὗ τά πάντα· καί εἷς Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, δι' οὗ τά πάντα»... Τό μέν γάρ, ἐξ οὗ, τόν δημιουργόν σημαίνειν βούλονται· τό δέ, δι' οὗ, τόν ὑπουργόν ἤ τό ὄργανον· τό δέ ἐν ᾧ, τόν χρόνον δηλοῦν ἤ τόν τόπον·... Τῷ μέν γάρ δημιουργῷ πρέπειν οἴονται τό ὑφ' οὗ· κυρίως γάρ φασί λέγεσθαι ὑπό τοῦ τέκτονος γεγενῆσθαι τό βάθρον· τῷ δέ ὀργάνῳ, τό δι' οὗ· διά γάρ σκεπάρνου φασί, καί τερέτρου (τρυπάνου) καί τῶν λοιπῶν.*» (Μεγ. Βασίλειος, Ἑλ. Πατρ. τομ. 32, σελ 73).

Εἴδατε παρερμηνείας τῶν παλαιῶν αἱρετικῶν, ἀλλά καί τῶν συγχρόνων δυτικῶν εἰς τά ἱερά κείμενα; Ἐκεῖνοι μέ τάς ἐννοίας, οὗτοι μέ τήν εἰκόνα θέλουν τόν Θεόν Πατέρα ὡς δημιουργόν, τόν δέ Υἱόν ὡς «ὑπουργόν» ὡς ὄργανον, σκέπαρνον, μικρότερον, κατώτερον καί ὄχι ὁμοούσιον. Τό δέ ἅγιον Πνεῦμα, παριστᾶ κατ' αὐτούς τόπον, ἤ χρόνον τοῦ ἔργου τοῦ Πατρός καί Υἱοῦ, ἑτερούσιον καί οὐχί ὁμοούσιον τούτων: «... *Τῷ δέ ἐν ᾧ τόν χρόνον παριστᾶν ἤ τόν τόπον. Πότε γάρ γέγονεν; Ἐν τῷδε τῷ χρόνῳ. Καί ποῦ; Ἐν τῷδε τῷ τόπῳ*» (Μεγ. Βασίλειος, Ἑλ. Πατρ. τομ. 32, σελ 76 C).

ΔΕΚΑΤΟΝ: Ἡ εἰκών κηρύττει την αἵρεσιν τῶν Βογομίλων οἱ ὁποῖοι ὡς λέγουν βλέπουν μέ τούς ὀφθαλμούς τά ἀόρατα πρόσωπα τῆς ἁγίας Τριάδος: «*Καί εἰκόνας τοῦ Πατρός καί τοῦ ἁγίου Πενύματος εἰκονίζουν ὅπερ ἄτοπον, αἱ γάρ εἰκόνες ὁρατῶν καί περιγραπτῶν σωμάτων εἰσίν οὐ μήν τῶν ἀκατανοήτων καί ἀοράτων*» (Ἑλ. Πατρ. τομ. 147, σελ. 440). «*Καί λέγουσι οὐ μόνον ὄναρ, ἀλλά καί ὕπαρ βλέπειν, τόν μέν Πατέρα, ὡς γέροντα, καθειμένον ἱκανῶς, τήν ὑπήνην· τόν δέ Υἱόν, ἄρτι τόν ἴουλον παραμείβοντι, ἐοικότα· τό δέ ἅγιον Πνεῦμα, ὡς νεανίαν δεινῶς ἐψιλωμένον τάς παρειάς, τῶν δαιμόνων οὕτως ἐξαπατώντων αὐτούς, καί διδασκόντων ἄνισον εἶναι την ἁγίαν Τριάδα, κατά τήν τῶν σχημάτων τούτων διαφοράν*» (Ἑλ. Πατρ. τομ. 150, σελ 28 D Ἁρμενόπουλος Κων/νος).

ΕΝΔΕΚΑΤΟΝ: Ἔτι ἡ εἰκών παριστᾶ ΣΥΝΘΕΣΙΝ (μωσαϊκόν) τῶν τριῶν Θείων καί ἀκαταλήπτων και ἀπερινοήτων Προσώπων. Πρέπει νά γνωρίζωμεν ὅτι πᾶσα σύνθεσις εἶναι πρός διάλυσιν, καί πᾶσα σύνθεσις ἔχει ἀνάγκην ἐνεργείας:

«... *ὅτι οὐκ ἐστίν ἐν τῷ Θεῷ σύνθεσις οὐδεμία· ἐν παντί γάρ συνθέτω ἀνάγκη εἶναι δύναμιν καί ἐνέργειαν.*

Ἔτι, πᾶν σύνθετον ὕστερόν ἐστι τῶν συντιθέντων· ὁ δέ Θεός ἐστι τό πρῶτον ὄν.

Ἔτι, πᾶν συνθετικόν ἐστι δυνάμει διαλυτόν καί δυνάμει πρός τό μή εἶναι· ὁ Θεός καθ' ἑαυτόν ἔχει τήν ἀνάγκην τοῦ εἶναι.

Ἔτι, πᾶν σύνθετον ἔχει αἰτίαν ποιητικήν καί συντεθεῖσαν· ἀλλ' ὁ Θεός ἔστι πρῶτον αἴτιον.

Ἔτι, ἐν παντί συνθέτω πλῆθός ἐστι· οὗ ἡ μονάς προτέρα· ὁ δέ Θεός τό προπάντων ἐστιν» (Ἑλ. Πατρολ. Μεταβυζαντινά, τομ. 5, σελ. 16, Γεν. Σχολάριος).

«Ἔτι, οὐ γάρ κατά σύνθεσιν ἀριθμοῦμεν, ἀφ' ἑνός εἰς πλῆθος ποιούμενοι τήν παραύξησιν, ἕν καί δύο καί τρία λέγοντες, οὐδέ πρῶτον, καί δεύτερον, καί τρίτον. Ἐγώ γάρ Θεός πρῶτος, καί ἐγώ μετά ταῦτα. Δεύτερον δέ Θεόν οὐδέπω καί τήμερον ἀκηκόαμεν» (Μεγ. Βασίλειος, Ἑλ. Πατρ. τομ. 32, σελ 149).

Ἐν ὀλίγοις βλέπομεν ὅτι πᾶν σύνθετον ἔχει αἰτίαν ποιητικήν. Κάποιος τό ἔκαμε. Ὅτι *«εἶναι διαλυτόν καί δυνάμει πρός τό μή εἶναι»*, ἤ δύναται νά γίνῃ καί πλῆθος, τό ὁποῖον δέν ἰσχύει διά τό Θεῖον, διότι τό θεῖον εἶναι αὐθύπαρκτον καί ἁπλοῦν καί ζῶν. Ὁ Θεός εἶναι *«τό πρῶτον αἴτιον τῶν ὄντων»*. Εἶναι προτήτερα ἀπό κάθε ποίημα.

Καί ἰδού τό ἀνθρώπινον σῶμα ΣΥΝΘΕΤΟΝ ἐστι καί διαλύεται. «... *ὅτι τό σῶμα σύνθετον ὄν, πάντως εἰς τά ἐξ ὧν συνέστηκε, διαλύεται. Λυθείσης δέ τῶν στοιχείων τῆς ἐν τῷ σώματι συμφυΐας, ἐπί τό εἰκεῖον ἐν ἑκάστω γίνεται, κατά τό εἰκός ἥ ῥοπῆ αὐτῆς φύσεως τῶν στοιχείων δι' ὁλκῆς τινός ἀναγκαίας τῇ ὁμογενεῖ τό οἰκεῖν ἀποδιδούσης. Τῷ τέ γάρ θερμῷ πάλιν τό ἐν ἡμῖν»*. (Ἑλ. Πατρ. τομ. 46 σελ 20 C).

Αἱ ὑπογραμμισμέναι ἀναφοραί τῶν κειμένων τούτων δέν ἐπιτρέπουν τήν εἰκόνισιν τῶν τριῶν ὑποστάσεων τοῦ ἑνός Θεοῦ. Ἡ εἰκών τῆς «Ἁγίας Τριάδος»τῶν Δυτικῶν εἶναι σύνθεσις καί *«Σύνθεσις γάρ ἀρχή μάχης, μάχη δέ διαστάσεως, διάστασις δέ λύσεως, λύσις δέ ἀλλότριον Θεοῦ παντελῶς»*.

Καί ἕτεραι μαρτυρίαι: *«Εἰσῆλθεν γάρ, φησί, Μωϋσῆς εἰς τόν γνόφον, οὗ ἦν ὁ Θεός.Τίς ὁ Θεός; ὅς ἔθετο τό σκότος ἀποκρυφήν αὐτοῦ, καθώς φησι Δαβίδ, ὁ ἐν τῷ αὐτῷ μυηθείς τά ἀπόρρητα. Ὁ δέ ἐκεῖ γεγονώς ἅ προεπαιδεύθη διά τοῦ γνόφου, πάλιν διά τοῦ γνόφου διδάσκεται, ὡς ἄν, οἶμαι, παγιώτερον ἡμῖν τό περί τούτου γένηται δόγμα, τῇ θεία φωνῇ μαρτυρούμενον. Ἀπαγορεύει γάρ ἐν πρώτοις ὁ θεῖος λόγος, <u>πρός μηδέν τῶν γινωσκομένων ὁμοιοῦσθαι παρά τῶν ἀνθρώπων τό θεῖον.</u> ὡς παντός νοήματος τοῦ κατά τινα περιληπτικήν φαντασίαν ἐν περινοία, τινί καί στοχασμῷ τῆς φύσεως γινομένου, εἴδωλον Θεοῦ <u>πλάσαντα</u> καί οὐ Θεόν καταγγέλοντος...»* (Ἑλ. Πατρ. τομ. 44 σελ 377 Β Γρηγ. Νύσσης).

«Ταῦτα γάρ εἴ τις κατά τό γράμμα βλέποι, οὐ μόνον ἀσαφής τοῖς ζητοῦσίν ἐστιν ἡ διάνοια, ἀλλ' οὐδέ καθαρεύσει τῆς ἀπεμφαινούσης περί Θεοῦ ὑπολήψεως. Μόνον γάρ τῶν ἐν σχήματι θεωρουμένων, τό μέν ἐμπρόσθιον, τό δέ ὀπίσθιον· πᾶν δέ σχῆμα σώματος πέρας ἐστίν. Ὥστε ὁ σχῆμα περί τοῦ Θεοῦ ἐννοῶν, οὐδέ τῆς σωματικῆς φύσεως καθαρεύειν αὐτόν οἰηθήσεται. Πᾶν δέ σῶμα σύνθετόν ἐστι πάντως· τό δέ σύνθετον ἐκ τῆς τῶν ἑτερογενῶν συνδρομῆς ἔχει την σύστασιν. Τό δέ συντεθέμενον, οὐχ ἄν τις ἀδιάλυτον εἶναι εἴποι. Τό δέ διαλυόμενον, ἄφθαρτον εἶναι οὐ δύναται.

Φθορά γάρ ἡ διάλυσις τοῦ συνεστῶτός ἐστι. Εἰ οὖν τις τό ὀπίσθιον τοῦ Θεοῦ κατά γράμμα νοήσειεν, εἰς ταύτην τήν ἀτοπίαν ἐκ τῆς ἀκολουθίας κατ' ἀνάγκην ἀπαχθήσεται. Τό γάρ ἐμπρόσθιόν τε καί ὀπίσθιον ἐν σχήματι πάντως· τό δέ σχῆμα ἐν σώματι...» (Ἑλ. Πατρ. τομ. 44 σελ 399 C Γρηγ. Νύσσης).

«Ὅτι μέν οὖν ἐστι Θεός, δῆλον. Τί δέ ἔστι κατ' οὐσίαν καί φύσιν, ἀκατάληπτον τοῦτο παντελῶς καί ἄγνωστον. Ὅτι μέν γάρ ἀσώματον, δῆλον. Πῶς γάρ σῶμα τό ἄπειρον, καί ἀόριστον, καί ἀσχημάτιστον, καί ἀναφές, καί ἀόρατον, καί ἁπλοῦν, καί ἀσύνθετον; Πῶς ἄτρεπτον, εἰ περιγραπτόν καί παθητόν; Καί πῶς ἀπαθές τό ἐκ στοιχείων συγκείμενον, καί εἰς αὐτό πάλιν ἀναλυόμενον; Σύνθεσις γάρ ἀρχή μάχης, μάχη δέ διαστάσεως, διάστασις δέ λύσεως, λύσις δέ ἀλλότριον Θεοῦ παντελῶς» (Ἑλ. Πατρ. τομ. 77 σελ 1124 Κυρ. Ἀλεξανδρείας).

Δέον ὅπως, τονισθῇ ἐνταῦθα ὅτι, δέν ὑπάρχει εἰκών εἰς τόν σύμπαντα κόσμον, εἰς οὐρανόν καί τήν γῆν ἡ ὁποία νά δεικνύῃ, τί καί πῶς καί ποῖος εἶναι ὁ Θεός, δηλ. ἡ ἁγία Τριάς, διότι τοῦτο ὑπερβαίνει τήν δυνατότητα τοῦ ἀνθρωπίνου νοός, ἀφοῦ καί ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος δέν γνωρίζει τόν νοῦν του πῶς εἶναι, τί εἶναι καί πῶς διατρέχει ἐν στιγμῇ χρόνου εἰς τά πέρατα τῆς οἰκουμένης καί πάλιν εὑρίσκεται εἰς τήν θέσιν του. Τά τρία Θεῖα Πρόσωπα ἀρρήτως ἡνωμένα, εἶναι καί λέγεται Τριάς = εἷς Θεός. Ρητῶς ὅμως καί ἐξηγημένα καί ἐν εἰκόνι μάλιστα ζωγραφισμένα καί χωρισμένα, εἰς ἀπόστασιν τό ἕν ἀπό τό ἄλλο λέγονται τρεῖς, τρία = τριθεΐα. Οἱ ἅγιοι Πατέρες καλοῦν τά τρία Θεῖα Πρόσωπα, Νοῦν, Λόγον, Πνεῦμα, τά ὁποῖα οὐδέποτε χωρίζουν διότι εἶναι ἀρρήτως ἡνωμένα.

Συγκαταβατικαί καί διδακτικαί ἀποκαλύψεις καί εἰκόνες τῆς ἁγίας Τριάδος ὑπάρχουν εἰς τήν ἁγίαν Γραφήν, διά τῶν ὁποίων δυνάμεθα νά γνωρίσωμεν ἀμυδρῶς πως περί τοῦ τρισυποστάτου, ἀλλ' ἑνός Θεοῦ.

Α) Ἡ φιλοξενία τοῦ Ἀβραάμ. Ἐκεῖ ἐφανερώθη τυπικῶς ὁ τρισυπόστατος Θεός ἐν μορφῇ τριῶν ἀγγέλων, ὁμοίων κατά πάντα μεταξύ των, διά νά μυηθῇ ὁ Ἀβραάμ τό τρισυπόστατον τοῦ Θεοῦ, διότι ἦτο πρώην εἰδωλολάτρης. «Ἱερομύστης Ἀβραάμ γενόμενος, ἱεροτύπως τό πρίν, τόν ποιητήν πάντων, καί Θεόν καί Κύριον, τρισί μέν ὑποστάσεσιν, ὑπεδέξατο χαίρων, καί τῶν τριῶν ὑποστάσεων, κράτος ἑνιαῖον ἐγνώρισε». (Τριαδ. Κανών πλ. δ' ἦχου)

Β) Εἰς τάς ὁράσεις τοῦ Δανιήλ. Ἐκεῖ ἐφάνη ὁ Θεός ὡς ὁ «Παλαιός ἡμερῶν» ὡς «Υἱός ἀνθρώπου» καί ὡς «νεφέλη» διά νά μυηθῇ ὁ Δανιήλ καί κηρύξῃ τήν ἐνανθρώπισιν τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ὡς «Υἱόν ἀνθρώπου». Ἐδῶ οἱ ὑποστηρικταί τῆς εἰκόνος τῆς ἁγίας Τριάδος ἑρμήνευσαν τόν «Υἱόν τοῦ Θεοῦ» ὡς «Υἱόν ἀνθρώπου» καί οὕτω κατέληξαν εἰς λάθος συμπέρασμα.

«Μυεῖται τῆς μιᾶς κυριότητος, τό τριφαές ὁ Δανιήλ, Χριστόν Κριτήν θεασάμενος, πρός τόν Πατέρα ἰόντα, καί Πνεῦμα τό προφαῖνον τήν ὅρασιν». (Τριαδικόν πλ. α' ἦχου ᾠδή δ')

Γ) Εἰς τόν Ἰορδάνην. Ἐκεῖ ἠκούσθη ἡ φωνή τοῦ Πατρός, ἡ ὁποία δέν εἰκονίζεται. «Οὗτος ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός» ὁ ὁποῖος ἐφάνη ἐν μορφῇ ἀνθρώπου καί ἐβαπτίζετο ὡς ἄνθρωπος ἐν τοῖς ὕδασι, «Αὐτοῦ ἀκούετε». Ἐφάνη καί τό ἅγιον Πνεῦμα «ἐν εἴδει περιστερᾶς», ἀφ' ἑνός μέν διά νά καταδείξῃ τόν βαπτιζόμενον, ἀφ' ἑτέρου δέ διότι κατά τήν βάπτισιν ἐπέρχεται φωτισμός, ἀλλά καί διά νά ἀναγγείλῃ τήν κατάπαυσιν τῆς ἔχθρας μεταξύ Θεοῦ καί ἀνθρώπων. Καί ἐδῶ μυεῖται ὁ θεῖος

Πρόδρομος τό τρισυπόστατον τῆς θεότητος ἀλλά καί οἱ βαπτιζόμενοι «Τριάδος ἡ φανέρωσις ἐν Ἰορδάνη γέγονεν ...» (Θεοφάνεια ᾠδῆ η')

Δ) Εἰς τήν Μεταμόρφωσιν. Καί ἐδῶ ὁ Πατήρ καταδεικνύει τόν ἐνανθρωπήσαντα Υἱόν, «Οὗτος ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα, αὐτοῦ ἀκούετε», καί τό Πνεῦμα ἐφανερώθη ἐν νεφέλη φωτεινῆ, διά νά μυηθοῦν οἱ μαθηταί καί ἡμεῖς οἱ πιστεύοντες εἰς αὐτόν τό τρισυπόστατον τοῦ Θεοῦ.

Αὗται αἱ ἀποκαλυπτικαί εἰκόνες ἀναφέρονται εἰς πραγματικά γεγονότα καί ὁράσεις τῶν Ἁγίων Γραφῶν διά νά γνωρίσωμεν τό κατά δύναμιν μέσω αὐτῶν, τό μεγαλεῖον τῆς θεότητος, διά νά μήν πλανώμεθα.

Ὅμως μετά τό σχῖσμα τοῦ 1054, ἡ Δύσις, ἡ γεννήτρια ὅλων τῶν αἱρέσεων, δέν ἠρκέσθη εἰς αὐτάς τάς εἰκόνας τῆς ἁγίας Τριάδος τάς ὁποίας διηγεῖται ἡ Ἁγία Γραφή, ἀλλά ἔκαμεν ἰδικήν της φανταστικήν, νοησιαρχικήν καί ὀρθολογιστικήν «εἰκόνα – σύνθεσιν». Τοιαύτας φανταστικάς εἰκόνας ἐποίουν οἱ εἰδωλολάτραι, τάς ὁποίας ἡ Ζ' Οἰκ. Σύνοδος τάς ἀποκαλεῖ «εἰδωλικήν ποίησιν». Αὕτη ἡ εἰκών τῶν Δυτικῶν εἶναι κατασκεύασμα ἀνθρωπίνων καί αἱρετικῶν νόων, εἶναι σύνθεσις (μωσαϊκόν) καί πᾶν σύνθετον καθώς ἐλέχθη εἶναι καί διαλυόμενον καί αὐξανόμενον, καί μειούμενον, τά ὁποῖα ἀποτελοῦν μεγάλη βλασφημία κατά τοῦ Θεοῦ καί ὁδηγοῦν τούς Χριστιανούς εἰς εἰδωλολατρείαν.

Τοῦτο τό «εἰδωλικόν κατασκεύασμα» τῶν ἀθέων ζωγράφων τῆς Δύσεως, διά νά τό ἐπιβάλουν καί εἰς τούς Ὀρθοδόξους, ὡς εἰκόνα τῆς Ὀρθοδοξίας, παρεχάραξαν καί παρερμήνευσαν πολλά ἁγιογραφικά κείμενα διά νά ἐπενδύσουν μέ δοράν ἁγιογραφικήν καί τό «καθιερώσουν ὡς νόμιμον καί ὀρθοδοξοτάτην εἰκόνα» ἕνεκα τοῦ ὁποίου μάλιστα ἔγινε καί μέγα σχῖσμα εἰς τούς ὀλίγους ἐναπομείναντας εἰς τούς ἐσχάτους τούτους καιρούς ὀρθοδόξους.

Ἡ εἰκών αὕτη οὔτε συμβολική (Κατουνακιώτης Θηβῶν καί Λειβαδείας Χρυσόστομος) δύναται νά χαρακτηρισθῆ, ἀλλ' οὔτε καί ΣΥΝΘΡΟΝΟΝ καθώς Δυτικοί τε καί «Ὀρθόδοξοι» τήν ὀνομάζουν, καθ' ὅτι οὐδέν σχετικόν ἁγιογραφικόν ἤ ἁγιοπατερικόν ἔρεισμα ὑφίσταται.

ΔΩΔΕΚΑΤΟΝ: Ἡ εἰκών διδάσκει ἀκόμη ὅτι τό ἅγιον Πνεῦμα εἶναι κτίσμα ἐφ' ὅσον ὑπάρχει εἰς τήν συγκεκριμένην σύνθεσιν (ἐκτός τῆς εἰκόνος τῆς βαπτίσεως) ὡς περιστερά. *«Ὅτι τό Ἅγιον* ***Πνεῦμα****, ὁρατῶς ἀπεστάλη, ἐν εἴδει δηλαδή περιστερᾶς. Ἀλλ' ὁ μέν Υἱός, ὡς ἄνθρωπος ἀληθής γεγονώς ἀρχή γάρ ἦλθεν ἁγιασμοῦ τό δέ Πνεῦμα ἐν εἴδει περιστερᾶς ὡς τεκμήριον.*

Ἰστέον δέ, ὅτι ὁρατῶς ἀπεστάλη οὕτω τό Πνεῦμα τό ἅγιον εἰς μέν τόν Χριστόν, ἐν τῷ βαπτίσματι, ἐν εἴδει περιστερᾶς, διά τό γόνιμον εἶναι τό ζῶον, ἵνα δείξη ἐν τῷ Χριστῷ τήν ἐξουσίαν τοῦ διδόναι πᾶσι τήν χάριν διά τῆς πνευματικῆς ἀναγεννήσεως ὅθεν καί φωνή τοῦ Πατρός ἐπεβρόντησεν. «Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός», ἵνα κατά τήν τοῦ Μονογενοῦς ὁμοιότητα καί οἱ ἄλλοι ἀναγεννῶνται ἐν δέ τῇ Μεταμορφώσει ἐν εἴδει νεφέλης φωτεινῆς, πρός τό δεῖξαι τήν λαμπρότητα τῆς διδασκαλίας, δι' ἧς ἡ φυσική καλύπτεται ἄγνοια τῆς διανοίας τῷ φωτί τοῦ θείου λόγου καταλαμπομένης εἰς δέ τούς ἀποστόλους, ἐν εἴδει φυσήματος πρῶτον πρός τό δεῖξαι τήν δύναμιν τῆς διακονίας ἐν τῇ τῶν μυστηρίων διανομῇ, ὅθεν εἴρηται τούτοις «Ὧν ἀφῆται τάς ἁμαρτίας ἀφίενται αὐτοῖς», καί αὖθις ἐν γλώσσαις πυρίναις πρός τό δεῖξαι τό τῆς διδασκαλίας ἀποτέλεσμα ὅθεν λέγεται καί ἤρξαντο λαλεῖν ποικίλαις γλώσσαις».

Ο ΠΑΛΑΙΟΣ ΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ

Τό *«Παλαιός τῶν Ἡμερῶν»*, ἕν ἐκ τῶν πολλῶν ὀνομάτων τοῦ Θεοῦ, ἀπαντᾶται εἰς τήν Παλαιάν Διαθήκην καί συγκεκριμένως εἰς τόν προφήτην Δανιήλ, ὁ ὁποῖος ἐν ὁράματι εἶδεν:

«Ἐθεώρουν ἕως ὅτου θρόνοι ἐτέθησαν, καί ὁ παλαιός τῶν ἡμερῶν ἐκάθητο, καί τό ἔνδυμα αὐτοῦ ὡσεί χιών λευκόν, καί ἡ θρίξ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ὡσεί ἔριον καθαρόν, ὁ θρόνος αὐτοῦ φλόξ πυρός, οἱ τροχοί αὐτοῦ πῦρ φλέγον· ποταμός πυρός εἷλκεν ἔμπροσθεν αὐτοῦ, χίλιαι χιλιάδες ἐλειτούργουν αὐτῷ, καί μύριαι μυριάδες παρειστήκεισαν αὐτῷ· κριτήριον ἐκάθησεν, καί βίβλοι ἠνεῴχθησαν». ... «Ἐθεώρουν καί τό κέρας ἐκεῖνο ἐποίει πόλεμον μετά τῶν ἁγίων καί ἴσχυσεν πρός αὐτούς, ἕως οὗ ἦλθε ὁ παλαιός τῶν ἡμερῶν καί τό κρίμα ἔδωκεν ἁγίοις ὑψίστου, καί ὁ καιρός ἔφθασε καί τήν βασιλείαν κατέσχον οἱ ἅγιοι».

«Ἐθεώρουν ἐν ὁράματι τῆς νυκτός, καί ἰδού μετά τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ, ὡς Υἱός ἀνθρώπου ἐρχόμενος ἦν, καί ἕως τοῦ παλαιοῦ τῶν ἡμερῶν ἔφθασε, καί ἐνώπιον αὐτοῦ προσηνέχθη. Καί αὐτῷ ἐδόθη ἡ τιμή, καί ἡ ἀρχή καί ἡ βασιλεία καί πάντες οἱ λαοί, φυλαί καί γλῶσσαι αὐτῷ δουλεύσουσιν· καί ἡ ἐξουσία αὐτοῦ ἐξουσία αἰώνιος, ἥτις οὐ παρελεύσεται, καί ἡ βασιλεία αὐτοῦ οὐ διαφθαρήσεται». (Δαν. 7, 9).

Τό χωρίον τοῦτο περί τοῦ παλαιοῦ τῶν ἡμερῶν τοῦ προφήτου Δανιήλ τό ἑρμήνευσαν διάφοροι μεγάλοι πατέρες καί διδάσκαλοι, καί ἡ Ἐκκλησία μας ἀπό τάς ἑρμηνείας αὐτάς ἐστόλισε διά τῶν ποιητῶν της μέ θαυμάσια τροπάρια καί ὕμνους τά λειτουργικά της βιβλία, Παρακλητική, Τριώδιον, Μηναῖα κ.λ.π. Εἶναι δέ αὐτονόητον ὅτι μόνον ὑπό τό φῶς τῶν Ἁγίων Πατέρων εἶναι δυνατόν, νά ἑρμηνευθῇ ἡ Ἁγία Γραφή καί κατανοηθοῦν τά μηνύματά της, ἡ δέ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία σεμνύνεται μέ πλοῦτον Ἁγιοπατερικῶν ἑρμηνειῶν ἀναφορικῶς μέ τήν τε Καινήν καί Παλαιάν Διαθήκην.

Δυστυχῶς ὅμως ἐν ταῖς πονηραῖς ταύταις ἡμέραις ὑπάρχουν Χριστιανοί, οἵτινες ἐπηρεασθέντες ἀπό τάς ἐπιλογάς καί ἐπιταγάς τῆς Παπικῆς Δύσεως, προσεπάθησαν καί προσπαθοῦν νά ἑρμηνεύσουν τάς προφητικάς ὁράσεις τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης αὐθαιρέτως καί ὀρθολογιστικῷ τῷ τρόπῳ, μή κατανοοῦντες τό κατ' ἐξοχήν Χριστολογικόν καί ἐν ἐπεκτάσει Τριαδολογικόν περιεχόμενόν της καί ὡς ἐκ τούτου διαστρέφοντες τήν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας καί παραπλανοῦντες τούς πιστούς.

Ὅθεν, ἰδού παραθέτομεν ἑρμηνείας Ἁγίων Πατέρων περί τοῦ ὡς ἄνω χωρίου τοῦ Προφήτου Δανιήλ, αἱ ὁποῖαι ὁμιλοῦν ἀφ' ἑαυτῶν, μή χρήζουσαι ἰδιαιτέρου ἰδικοῦ μας σχολιασμοῦ.

Ἁγίου Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου α-ἴδε 1 σελ. 12:

«Ἡμερῶν δέ παλαιός ὁ Θεός ὑμνεῖται διά τό πάντων αὐτόν εἶναι καί αἰῶνα καί χρόνον, καί πρό ἡμερῶν, καί πρό αἰῶνος καί χρόνου. Καίτοι καί χρόνον, καί ἡμέραν, καί καιρόν, καί αἰῶνα θεοπρεπῶς αὐτόν προσρητέον, ὡς ὄντα κατά πᾶσαν κίνησιν ἀμετάβλητον καί ἀκίνητον καί ἡμερῶν αἴτιον. Διό καί ἐν ταῖς ἱεραῖς τῶν μυστικῶν ὁράσεων φωτοφανείαις καί πολιός καί νέος πλάττεται. Τοῦ μέν προτέρου τό ἀρχαῖον καί ὄντα ἀπ' ἀρχῆς, τοῦ νεωτέρου δέ τόν ἀγήρω σημαίνοντος» (Ἁγ. Δ. Γ', 11).

Ὁ κατ' ἐξοχήν ἑρμηνευτής τοῦ ἁγίου Διονυσίου ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ ὁμολογητής καί φιλόσοφος ἐξηγεῖ ὅτι πρόκειται διά τόν Χριστόν: ***«ποτέ μέν πολιός ποτέ δέ νέος ὁ Κύριος γράφεται, ὡς τό Ἰησοῦς Χριστός χθές καί σήμερον ὁ αὐτός καί εἰς τούς αἰῶνας».***

Ἁγίου Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας:

«... *Καί μήν, καί ὁ πάνσοφος Δανιήλ ἐν εἴδει τῷ καθ' ἡμᾶς τεθεᾶσθαι φησί τόν μονογενῆ τοῦ Θεοῦ Λόγον. Ἰδεῖν μέν γάρ ἔφη παλαιόν ἡμερῶν, καθήμενον ἐπί θρόνου, μυρίας τε μυριάδας τῶν παραστάντων, καί χιλίας χιλιάδας τῶν λειτουργῶν· καί διά μέσου τινά πορευθείς, ἕτερα τούτοις ἐπάγει· ἐθεώρουν γάρ ἐν ὁράματι τῆς νυκτός, καί ἰδού μετά τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ (Δ. 7,9) ὡς υἱός ἀνθρώπου ἐρχόμενος, καί ἕως τοῦ παλαιοῦ τῶν ἡμερῶν ἔφθασε, καί ἐνώπιον αὐτοῦ προσηνέχθη, καί αὐτῷ ἐδόθη ἡ τιμή, καί ἡ βασιλεία. Καί πᾶσαι αἱ φυλαί, καί γλῶσσαι αὐτῷ δουλεύσουσιν. Ἰδού δή πάλιν σαφῶς τε, καί ἐναργῶς ἀναβαίνοντα πρός τόν ἐν οὐρανοῖς πατέρα, καί Θεόν, τεθέαται τόν Ἐμμανουήλ. Νεφέλη γάρ ὑπέλαβεν αὐτόν· ὅν δή, καί οὐκ ἄνθρωπον ἁπλῶς, ἀλλ' ὡς υἱόν ἀνθρώπου φησι. Θεός γάρ ἦν, ἐν ὁμοιώσει τῇ πρός ἡμᾶς γεγονώς ὁ λόγος. Οὕτω συνείς, καί ὁ πάνσοφος Παῦλος, ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπων γενέσθαι φησίν αὐτόν, εὑρεθῆναι δέ ὡς ἄνθρωπον ἐν σχήματι, καί ἐν ὁμοιώματι σαρκός ἁμαρτίας ὤφθη τοῖς ἐπί τῆς γῆς. Εἰ δέ ἄνθρωπος ἦν, συναφείᾳ τῇ προς τόν Θεόν, ὡς Θεός, τιμώμενος, ἔφη δ' ἄν ὁ προφήτης, ὡς Θεόν, ἤ ὡς υἱόν Θεοῦ τεθεᾶσθαι τόν μετά νεφελῶν ἐρχόμενον. Ἀλλ' οὐ τοῦτό φησιν, ἐκεῖνο δέ μᾶλλον τά ὡς υἱόν ἀνθρώπου. Οἶδεν ἄρα θεόν ὄντα, καί ἐνανθρωπήσαντα υἱόν, ἤγουν ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπου γενόμενον, κατά τήν τοῦ Παύλου φωνήν. Πλήν καί ἐν σαρκί πεφηνώς, ἕως τοῦ παλαιοῦ τῶν ἡμερῶν ἔφθασε. Τουτέστιν, εἰς τόν τοῦ ἀϊδίου πατρός ἀναπεφοίτηκε θρόνον. Καί αὐτῷ ἐδόθη ἡ τιμή, καί ἡ βασιλεία. Καί πᾶσαι αἱ φυλαί, καί γλῶσσαι αὐτῷ δουλεύσουσι. Καί τοῦτο ἦν ἄρα τό εἰρημένον παρ' αὐτοῦ. Πάτερ δόξασόν με τῇ δόξῃ, ᾗ εἶχον πρό τοῦ τόν κόσμον εἶναι παρά σοί. Ὅτι δέ σαρκωθείς ὁ τοῦ Θεοῦ Λόγος σύνεδρός ἐστι, καί ἰσοκλεής τῷ Θεῷ, καί πατρί, καί μετά σαρκός, ὡς εἷς ὑπάρχων υἱός, καί ὅτε γέγονεν ἄνθρωπος, σαφηνεῖ γράφων ὁ πάνσοφος Παῦλος. Τοιοῦτον ἔχομεν ἀρχιερέα, ὅς ἐκάθησεν ἐν δεξιᾷ τοῦ θρόνου τῆς μεγαλωσύνης ἐν τοῖς ὑψηλοῖς. Ναί μήν, καί αὐτός ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ἐρωμένων αὐτόν τῶν Ἰουδαίων, εἴπερ ἐστίν αὐτός ἀληθῶς ὁ Χριστός, ἐάν εἴπω, φησίν, ὑμῖν, οὐ μή πιστεύσητε. Καί ἐάν ἐπερωτήσω, οὐ μή ἀποκριθῆτε. Ἀπό τό νῦν δέ ἔσται ὁ υἱός τοῦ ἀνθρώπου καθήμενος ἐκ δεξιῶν τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ. Οὐκ οὖν ἐν τοῖς θεότητος θρόνοις, καί ἐνανθρωπήσαντα τόν υἱόν ὁ τῶν ἁγίων προφητῶν ἐθεᾶτο χορός. Ἴδωμεν καί τούς τῆς νέας διαθήκης κήρυκας, τούς τήν ὑφ' ἥλιον μυσταγωγούς, οἷς αὐτός ἔφη ὁ Χριστός. Οὐχ ὑμεῖς ἐστέ οἱ λαλοῦντες, ἀλλά τό πνεῦμα τοῦ πατρός ὑμῶν τό λαλοῦν ἐν ὑμῖν...*» (Πρακτ. Οἰκ. Συν. Τ. 1 σελ. 734).

«... *Ὅτι δέ πάλιν διά τήν τῆς ἀνθρωπότητος αἰτίαν δεδόσθαι λέγεται τά πάντα τῷ υἱῷ, πανταχόθεν μέν ὁ φιλομαθής ἐπισωρεύσει σαφῶς, καί συνιέναι δυνήσεται, μάλιστα δέ δι' ἐκείνης τῆς τοῦ Δανιήλ φρικωδεστάτης ὀπτασίας, ἐν ᾗ τόν μέν παλαιόν τῶν ἡμερῶν τεθεᾶσθαι φησίν ἱδρυμένον ἐπί τοῦ θρόνου, χιλίας δέ χιλιάδας καί μυρίας μυριάδας, τάς μέν λειτουργεῖν, τάς δέ παριστᾶναι διϊσχυρίζεται, Προσετίθει δέ τούτοις τό, «ἰδού μετά νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ, ὡς υἱός ἀνθρώπου ἐρχόμενος ἦν, καί ἕως τοῦ παλαιοῦ τῶν ἡμερῶν ἔφθασεν, καί ἐνώπιον αὐτοῦ προσηνέχθη, καί αὐτῷ ἐδόθη ἡ ἀρχή, καί ἡ τιμή, καί ἡ βασιλεία, καί πάντες οἱ λαοί, φυλαί, γλῶσσαι, αὐτῷ δουλεύσουσιν». Ὁρᾶς πῶς ἐν τούτοις, ὅλον ἡμῖν ἀκριβῶς καταγράφεται τῆς ἐνανθρωπήσεως τό μυστήριον· ὁρᾷς ὅπως λαμβάνειν λέγεται τήν βασιλείαν παρά τοῦ πατρός ὁ υἱός; Οὐ γυμνός τῷ προφήτῃ ὁ Λόγος, ἀλλ' ὡς υἱός ἀνθρώπου φαινόμενος. «ἐταπείνωσεν γάρ ἑαυτόν», καθώς γέγραπται, «σχήματι δι' ἡμᾶς εὑρεθείς ὡς*

ἄνθρωπος», ἵνα καί πρῶτος εἰς βασιλείαν ἀνενεχθείς, ἀρχή πάλιν ἡμῖν καί ὁδός τῆς εἰς τήν βασιλείαν δόξης ἀναδειχθῇ...» (Κυρίλ. Ἀλεξ. Ἑλ. Πατρ. Τ. 73 σελ. 284C).

Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ:

«... Καί Δανιήλ ὁμοίωμα ἀνθρώπου εἶδε, καί ὡς υἱόν ἀνθρώπου ἐλθόντα ἐπί τόν παλαιόν τῶν ἡμερῶν καί οὐ φύσιν Θεοῦ εἶδέ τις, ἀλλά τόν τύπον, καί τήν εἰκόνα τοῦ μέλλοντος ἔσεσθαι. Ἔμελλε γάρ ὁ υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ ὁ ἀόρατος, ἄνθρωπος γίνεσθαι ἐν ἀληθείᾳ, ἵνα ἑνωθῇ τῇ φύσει ἡμῶν, καί ὁραθῇ ἐπί γῆς...» (Ἑλλ. πατρ. Τ. 94, σελ. 1345 Β).

Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου:

«... Ἀλλά τί εἴπω, ἤ τί λαλήσω; Ἐκπλήττει γάρ με τό θαῦμα. Ὁ παλαιός ἡμερῶν παιδίον γέγονεν, ὁ ἐπί θρόνου ὑψηλοῦ καί ἐπηρμένου καθήμενος ἐν φάτνῃ τίθεται, ὁ ἀναφής καί ἁπλοῦς, καί ἀσύνθετος, καί ἀσώματος χερσίν ἀνθρωπίναις ἑλίσσεται, ὁ τά τῆς ἁμαρτίας διασπῶν δεσμά σπαργάνοις ἐμπλέκεται, ἐπειδή τοῦτο θέλει...» (Λόγος εἰς τήν Γέννησιν).

Τροπάριον τοῦ Βαρέως Ἦχου εἰς τούς Αἴνους:

«Τί ἀπεδοκιμάσατε τόν λίθον τόν ἀκρογωνιαῖον, παράνομοι Ἰουδαῖοι. Οὗτός ἐστιν ὁ λίθος ὅν ἔθετο ὁ Θεός ἐν Σιών, ὁ ἐκ πέτρας πηγάσας, ἐν ἐρήμῳ τό ὕδωρ, καί ἡμῖν ἀναβλύζων ἐκ πλευρᾶς αὐτοῦ ἀθανασίαν. Οὗτός ἐστιν ὁ λίθος ὁ ἐξ ὄρους παρθενικοῦ ἀποτμηθείς ἄνευ θελήματος ἀνδρός, ὁ Υἱός τοῦ ἀνθρώπου ὁ ἐρχόμενος ἐπί τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ πρός τόν παλαιόν τῶν ἡμερῶν, καθώς εἶπεν Δανιήλ καί αἰώνιος αὐτοῦ ἡ βασιλεία».

Ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ Μεγάλου:

«... Περί δέ τῆς ἐνδόξου δευτέρας παρουσίας τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, λέγει Δανιήλ ὁ προφήτης· ἐθεώρουν ἐν ὁράματι τῆς νυκτός, καί ἰδού μετά τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ ὡς Υἱός ἀνθρώπου ἐρχόμενος ἦν, καί ἕως τοῦ παλαιοῦ τῶν ἡμερῶν ἔφθασε. Καί προσηνέχθη αὐτῷ. Καί αὐτῷ ἐδόθη ἡ ἀρχή καί τιμή καί ἡ βασιλεία, καί πάντες οἱ λαοί, φυλαί, γλῶσσαι, δουλεύσουσιν αὐτῷ. Ἡ ἐξουσία αὐτοῦ ἐξουσία αἰώνιος, ἥτις οὐ παρελεύσεται, καί ἡ βασιλεία αὐτοῦ, οὐ διαφθαρήσεται. Ἰδού σαφῶς διά τῶν εἰρημένων ἐμάθομεν, ὅτι αὐτός ἐστίν ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, ὁ σαρκωθείς καί παθών δι' ἡμᾶς καί ἀναστάς ἐκ νεκρῶν, καί ἀναληφθείς ἐν δόξῃ, πρός τόν ἑαυτοῦ πατέρα, καί πάλιν μέλλων ἔρχεσθαι μετά τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ, μετά δόξης αἰωνίου κρῖναι ζῶντας καί νεκρούς...» (ΒΕΠ. 35,12).

Ἁγίου Θεοδώρητου Ἐπισκόπου Κύρου

«Ἐθεώρουν, φησίν, ἐν ὁράματι τῆς νυκτός, καί ἰδού μετά τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ, ὡς Υἱός ἀνθρώπου ἐρχόμενος ἦν, καί ἕως τοῦ παλαιοῦ τῶν ἡμερῶν ἔφθασε, καί ἐνώπιον αὐτοῦ προσηνέχθη. Καί αὐτῷ ἐδόθη ἡ τιμή, καί ἡ ἀρχή, καί ἡ βασιλεία. Καί πάντες οἱ λαοί, φυλαί, καί γλῶσσαι, αὐτῷ δουλεύσουσιν. Καί ἡ ἐξουσία αὐτοῦ ἐξουσία αἰώνιος, ἥτις οὐ παρελεύσεται, καί ἡ βασιλεία αὐτοῦ οὐ διαφθαρήσεται...». Ἀληθῶς εἰς καιρόν εἴποι τις ἄν πρός Ἰουδαίους, ἅ πάλαι προς αὐτούς ὁ προφήτης ἔλεγε. «Ὄψις πόρνης ἐγένετό σοι, ἀπηναισχύντησας προς πάντας». Τί γάρ τούτου σαφέστερον τῶν λόγων; Εὐαγγελικῶς γάρ τῷ ὄντι μᾶλλον καί ἀποστολικῶς, ἤ προφητικῶς καί αἰνιγματωδῶς, τοῦτο ὁ προφήτης ἐκήρυξεν. Ὅπερ γάρ ὁ Κύριος ἐν τοῖς εὐαγγελίοις λέγει, «ὄψεσθαι τόν Υἱόν τοῦ ἀνθρώπου ἐρχόμενον ἐπί τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ μετά τῶν ἀγγέλων αὐτοῦ», καί ὁ μακάριος Παῦλος· «ὅτι ὁ Κύριος ἐν κελεύσματι, ἐν φωνῇ ἀρχαγγέλου, καί ἐν σάλπιγι Θεοῦ καταβήσεται ἀπ' οὐρανοῦ, καί

οἱ νεκροί ἐγερθήσονται ἄφθαρτοι, καί ἡμεῖς οἱ ζῶντες οἱ παραλειπόμενοι ἁρπαγησόμεθα ἐν νεφέλαις εἰς ἀπάντησιν τοῦ Κυρίου εἰς ἀέρα, καί οὕτω πάντοτε σύν Κυρίω ἐσόμεθα», τοῦτο σαφῶς ἡμᾶς ἐδίδαξε ὁ μακάριος Δανιήλ, τήν δευτέραν τοῦ Σωτῆρος ἐπιφάνειαν προθεσπίζων, Υἱόν μέν ἀνθρώπου σαφῶς ἀποκαλῶν, δι' ἣν ἀνέλαβε φύσιν· ἐρχόμενος δέ ἐπί τῶν νεφελῶν, κατά τήν οἰκείαν ὑπόσχεσιν, ἵνα δείξη τήν ἐξουσίαν· λαμβάνοντα δέ τήν τιμήν, καί τήν ἀρχήν, καί τήν βασιλείαν παρά τοῦ παλαιοῦ τῶν ἡμερῶν, ὡς ἀνθρώπου. Τοῦτο γάρ καί ἐν τῷ δευτέρῳ ψαλμῷ ἐκ προσώπου αὐτοῦ τοῦ Κυρίου ὁ μακάριος λέγει Δαυΐδ· «Κύριος εἶπε πρός με, Υἱός μου εἶ σύ, ἐγώ σήμερον γεγέννηκά σε. Αἴτησαι παρ' ἐμοῦ καί δώσω σοι ἔθνη τήν κληρονομιάν σου, καί τήν κατάσχεσίν σου τά πέρατα τῆς γῆς». Τοῦτο δέ καί ὁ μακάριος λέγει, Δανιήλ· «Πάντες γάρ, φησί, λαοί, φυλαί, γλῶσσαι αὐτῷ δουλεύσουσι» καί δεικνύς τό ἀτελεύτητον τῆς βασιλείας, «ἡ ἐξουσία αὐτοῦ, φησίν, ἐξουσία αἰώνιος, ἥτις οὐ παρελεύσεται, καί ἡ βασιλεία αὐτοῦ οὐ διαφθαρήσεται» (Θεοδωρήτου Κύρου Τ. 81 σελ. 1425 Ἑλ. Πατρ.).

«Ἐθεώρουν γάρ, φησίν, ἕως ὅτου θρόνοι ἐτέθησαν, καί ὁ παλαιός τῶν ἡμερῶν ἐκάθησεν, καί τό ἔνδυμα αὐτοῦ ὡσεί χιών, λευκόν, καί ἡ θρίξ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ὡσεί ἔριον καθαρόν...» Προσήκει δέ εἰδέναι, ὅτι ἀσώματος ὤν ὁ Θεός, ἁπλοῦς τε καί ἀσχημάτιστος, περιγραφήν οὐδεμίαν δεχόμενος, ἀλλ' ἀπερίγραφον ἔχων τήν φύσιν, σχηματίζει πολλάκις πρός τό χρήσιμον ὡς θέλει, τάς ὀπτασίας. Καί ἔστιν ἰδεῖν ἑτέρως μέν αὐτόν ἐπιφαινόμενον τῷ Ἀβραάμ, ἑτέρως δέ τῷ Μωσῆ, καί ἑτέρως τῷ Ἡσαΐα, καί τῷ Ἰεζεκιήλ δέ ὡσαύτως ἑτέραν ὄψιν ἐπέδειξεν. Ὅταν τοίνυν τῶν ἀποκαλύψεων ἴδης διαφοράν, μη πολύμορφον ὑπολάβης τό θεῖον. «Ἐγώ ὁράσεις ἐπλήθυνα, καί ἐν χερσί προφητῶν ὡμοιώθην». Ὡμοιώθην εἶπεν, οὐκ ὤφθην· ὡς γάρ βούλεται, σχηματίζει τάς ὄψεις. Ὥσπερ ἀμέλει καί ὁ μακάριος Ἰεζεκιήλ θεασάμενος ἐξ ἠλέκτρου καί πυρός συγκείμενον τόν ὀφθέντα, διηγησάμενος τήν ἀποκάλυψιν ἐπήγαγε «Τοῦτο ὁμοίωμα δόξης Κυρίου». Καί οὔτε αὐτόν ἔφη τεθεᾶσθαι τόν Κύριον, οὔτε αὐτήν τήν τοῦ Κυρίου δόξαν, ἀλλά τό ὁμοίωμα τῆς δόξης Κυρίου. Καί ἐνταῦθα τοίνυν ὁ μακάριος Δανιήλ, διά μέν τοῦ παλαιοῦ τῶν ἡμερῶν διδάσκεται τό αἰώνιον, οὕτω γάρ τινές τῶν ἑρμηνευτῶν νενοηκότες, ἀντί τοῦ παλαιοῦ τῶν ἡμερῶν, ὁ παλαιῶν τάς ἡμέρας τεθήκασιν. Ὁρᾶ τε καί τῆς τριχός τήν καθαρότητα, καί τῶν ἐνδυμάτων τήν λαμπρότητα, τό ἄμωμον πανταχόθεν καί Ἅγιον οὐ μόνον τῆς θείας φύσεως, ἀλλά καί τῶν περί αὐτήν νοουμένων διδασκόμενος, τουτέστι δικαιοσύνης, προνοίας, κηδεμονίας, κρίσεως» (Θ. Τ. 81 σελ. 1424 Ἑλ. Πατρ.).

Τῶν Ἀποστολικῶν Διαταγῶν:

«Τοῦτον Δανιήλ, «Υἱόν ἀνθρώπου» λέγει εἶναι τόν «ἐρχόμενον» πρός τόν πατέρα, καί πᾶσαν τήν κρίσιν καί τήν τιμήν παρ' ἐκείνου ὑποδεχόμενον... καί οἱ καθεξῆς προφῆται πανταχοῦ, τοῦτον εἶναι Χριστόν, Κύριον, Βασιλέα, νομοθέτην» (ΒΕΠ Τ. 2, 42).

Η ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ, ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΤΡΙΑΔΙΚΟΥ ΘΕΟΥ

1. Τό δόγμα προσκυνήσεως τῆς εἰκόνος τοῦ Χριστοῦ, κατά τήν Ζ' Οἰκ. Σύνοδον εἶναι: «Ὁ προσκυνῶν τήν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ δέν προσκυνεῖ τήν ὕλην ἤτοι σανίδα, μάρμαρον κ.λ.π. ἀλλά ἡ προσκύνησις μεταβαίνει εἰς τό πρωτότυπον

(τόν Χριστόν) καί ὅ προσκυνῶν τόν Χριστόν, προσκυνεῖ τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ, καί ὁ προσκυνῶν τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ προσκυνεῖ ἐν αὐτῷ τόν Πατέρα καί τό ἅγιον Πνεῦμα.» Δηλαδή ἡ προσκύνησις τῆς εἰκόνος τοῦ Χριστοῦ εἶναι προσκύνησις τῆς Ἁγίας Τριάδος. Μόνη ἡ εἰκών τοῦ Χριστοῦ, εἶναι εἰκών τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, καί ἐπουδενί ἐπιτρέπεται ἡ εἰκόνισις τῶν ἄλλων δύο προσώπων διότι δέν τά εἴδομεν τί λογῆς εἶναι.

2. Ὅταν ὁ ἱερεύς εἰς τό τέλος κάθε λειτουργίας ἐκφωνῆ ἐνώπιον τῆς εἰκόνος τοῦ Χριστοῦ τήν εὐχήν τήν λεγομένην ὀπισθάμβωνον λέγει: «Ὁ εὐλογών τούς εὐλογοῦντας σε Κύριε καί ἁγιάζων τούς ἐπί σοί πεποιθότας... καί σοί τήν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρί καί τῷ Υἱῷ, καί τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καί ἀεί, καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων.» Ἀμήν. Ἐνώπιον λοιπόν τῆς εἰκόνος τοῦ Χριστοῦ λέγομεν, εἰς ἐσένα Κύριε ἀναπέμπομεν τήν δόξαν, ἡ ὁποία εἶναι καί τοῦ Πατρός καί τοῦ ἁγίου Πνεύματος τά ὁποῖα εὑρίσκονται μέσα σου καθώς ἐν εὐαγγελίοις εἶπες: «Ἐγώ ἐν τῷ Πατρί καί ὁ Πατήρ ἐν ἐμοί» καί ἐγώ καί ὁ Πατήρ καί τό ἅγιον Πνεῦμα εἰσελευσόμεθα (ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ καθαροῦ) καί μονήν παρ' αὐτῷ ποιήσωμεν».

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ἀγαπητέ ἀναγνῶστα, διεπίστωσες, πιστεύω, ἐκ τοῦ παρόντος πονήματος ὅτι τό σχῖσμα τοῦ 1995 εἶναι τελείως ἀδικαιολόγητον. Εἶναι ἔργον πονηρῶν καί ἐσκοτισμένων ἀνθρώπων. Εἶναι ἔργον τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τῆς νέας θρησκείας τοῦ Ἀντιχρίστου πρός διάλυσιν τῆς Ὀρθοδοξίας.

Τό θέμα τῶν εἰκόνων εἶναι λελυμένον ἀπό τήν Ἁγίαν Ζ' Οἰκ. Σύνοδον καί οὐδείς ἔχει τό δικαίωμα νά ἀντιλέξῃ εἰς Αὐτήν. Ἐάν προκύψῃ θέμα εἰκόνων δέν ἔχομεν παρά νά ἀνατρέξωμεν εἰς τά Πρακτικά τῆς Συνόδου Αὐτῆς, εἰς τό Συνοδικόν τῆς Κυριακῆς τῆς Ὀρθοδοξίας καί εἰς τούς ἁγίους Πατέρας, οἱ ὁποῖοι ἐθυσιάσθησαν μέ πάνδεινα μαρτύρια διά νά φυλάξουν τήν παρακαταθήκην τῆς Ὀρθοδοξίας καί τήν γνησιότητα τῶν ἱερῶν εἰκόνων.

Θά ἀναφέρωμεν ἐδῶ μόνον δύο παραδείγματα παραχαρακτῶν καί παρερμηνευτῶν διά νά ὑποστηρίξουν τάς δοξασίας των.

Πρῶτον. Ὁ αἱρεσιάρχης Πατριάρχης Κων/λεως Νεστόριος διά νά ἀποδείξῃ ὅτι ὁ Χριστός δέν εἶναι Θεάνθρωπος, ἀλλά ἄλλος εἶναι ὁ ἄνθρωπος Χριστός καί ἄλλος ὁ Θεός, διά τοῦτο παρέλειπεν τήν λέξιν «ἕνα» ἀπό τό Σύμβολον τῆς Πίστεως τό ΠΙΣΤΕΥΩ, ὅταν αὐτό ἀναφέρεται εἰς τόν Χριστόν. Ἐνῶ τό Σύμβολον τῆς Πίστεως λέγει: «Πιστεύω εἰς ἕνα Θεόν Πατέρα... καί εἰς ἕνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν» αὐτός ἀφῄρει τήν λέξιν καί εἰς «ἕνα» καί ἔλεγεν: «καί εἰς τόν Κύριον» χωρίς τήν λέξιν «ἕνα» καί οὕτω ἐκήρυττε δύο Χριστούς, τό ὁποῖον ἦτο μεγάλη βλασφημία εἰς τήν Ὀρθόδοξον πίστιν.

Δεύτερον. Τό ἴδιον ἔκαμαν καί οἱ Δυτικοί ζωγράφοι, ἀλλά καί οἱ ὑποστηρικταί τῶν εἰκόνων τῶν Δυτικῶν «Ὀρθόδοξοι» καί ΓΟΧ ἀφήρεσαν τήν λέξιν «οὐ» ἀπό τό κείμενον τῆς Ζ' Οἰκ. Συνόδου καί δίδουν τό δικαίωμα εἰς τόν κάθε ζωγράφον νά εἰκονίσῃ οἱανδήποτε φαντασίαν περάσῃ ἀπό τόν νοῦν του.

Τό Συνοδικόν λέγει: «Οὐ ζωγράφων ἐφεύρεσις ἡ τῶν εἰκόνων ποίησις, ἀλλά τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας ἔγκριτος θεσμοθεσία καί παράδοσις». (Τομ. Γ' τῶν Πρακτ. Οἰκ.

Συν. σελ. 839) Οἱ ὑποστηρικταί τῶν Δυτικῶν εἰκόνων γράφουν: «Τῶν ζωγράφων» ἄνευ τῆς λέξεως «οὐ». Καί ἐδῶ βλασφημεῖται βαναύσως ἡ Ζ' Οἰκ. Σύνοδος. (Ἴδε βιβλίον Χρυσ. Κατουνακιώτη «Συμβολική εἰκόνισις τῆς Ἁγίας Τριάδος)

Οἱ παραχαράκται ὅμως καί οἱ παρερμηνευταί τῶν ἁγιογραφικῶν κειμένων ἀναθεματίζονται ἀπό τό Συνοδικόν τῆς Ὀρθοδοξίας ὡς ἑξῆς: «Τοῖς μή ὀρθῶς τά τῶν ἁγίων Διδασκάλων τῆς τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας θείας φωνάς ἐκλαμβανομένοις, καί τά σαφῶς καί ἀριδήλως ἐν αὐταῖς διά τῆς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος χάριτος εἰρημένα, παρερμηνεύειν τε καί περιστρέφειν πειρωμένοις. Ἀνάθεμα τρίς (γ).

Τό ἀνωτέρω κείμενον ὁμοῦ μέ τριάκοντα ἐπί πλέον σελίδας μέ ἁγιογραφικάς καί πατερικάς μαρτυρίας μέ συνοδευτικήν ἐπιστολήν ἐστάλη εἰς τούς Ἐπισκόπους Θηβῶν κ. Χρυσόστομον Τζανῆν, Λαρίσης Φιλόθεον, Φθιώτιδος Ἰγνάτιον κλπ, ἀλλά μέχρι σήμερον, καίτοι παρῆλθεν χρόνος ἀρκετῶν μηνῶν οὐδεμίαν ἀπάντησιν θετικήν ἤ ἀρνητικήν ἐλάβομεν.

Ἡμεῖς ζητοῦμεν δημόσιον διάλογον διά νά ἑρμηνευθοῦν τά ἑκατοντάδες ἁγιογραφικά καί ἁγιοπατερικά κείμενα περί εἰκόνων, διά νά γνωρίσωμεν τήν πίστιν τῶν ἁγίων πατέρων χωρίς νά ἡττηθῆ ἤ νά ὑποτιμηθῆ κανείς, ἀλλά νά προστρέξωμεν ἐν ταπεινώσει ὅλοι εἰς τήν σκέπην τῆς ἁγίας Γνησίας Ὀρθοδοξίας καί τήν εὐλογίαν τῶν ἑπτά Οἰκουμενικῶν Συνόδων καί ὅλων τῶν ἁγίων Πατέρων διά νά ἀποφύγωμεν τάς ἀράς των. Εὐχόμεθα ὅπως τό Πανάγιον Πνεῦμα φωτίσῃ κάθε ἐσκοτισμένην διάνοιαν εἰς «ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν».

Ὁ ἐν Ἐπισκόποις ἐλάχιστος

† Ὁ Λαρίσης & Τυρνάβου Γ.Ο.Χ.
ΑΜΦΙΛΟΧΙΟΣ

Ἀγαπητέ ἀναγνῶστα,

τό θέμα τῶν ἁγίων εἰκόνων, ὡς σοβαρόν δογματικόν ζήτημα τῆς πίστεως μας, χρειάζεται προσεκτικήν μελέτην διά νά γίνῃ ἀντιληπτή ἡ παγίς τοῦ Ἀντιχρίστου, τήν ὁποίαν οὗτος ἔστησεν μέ πολύ προσεκτικήν κάλυψιν πρό πολλῶν ἐτῶν ἐκμεταλλευόμενος τούς συχνούς πολέμους καί τήν ἄγνοιαν τοῦ λαοῦ μας.

Ὁμοιάζει ἡ περίπτωσις μέ τόν λύκον ὁ ὁποῖος εἰς καιρόν θυέλλης καί ὁμίχλης εἰσπηδᾶ εἰς τά ποίμνια, τρομοκρατεῖ τά πρόβατα χωρίς νά τά σκοτώνῃ καί κατόπιν φεύγει καί τά πρόβατα ζαλισμένα ἀκολουθοῦν ὀπίσω του ὡς εἰς ποιμένα. Καί ὅταν ἀπομακρυνθοῦν ἀρκετά γυρίζει καί τά κατασπαράσσει ὅλα.

Ὅταν ὅμως εἰς τοιαύτην περίπτωσιν ἡ φωνή τοῦ ποιμένος εἶναι ἰσχυρά καί τά γαυγίσματα τῶν σκύλων ὑπέρ ἔντονα, τότε τά πρόβατα προσανατολίζονται πρός τάς φωνάς καί οὕτω ἀποφεύγουν τήν καταστροφήν των.

Οὕτω καί ὁ Πάπας τῆς Ρώμης ὡς ἄλλος λύκος, εἰσεπήδησεν εἰς τό Ὀρθόδοξον ποίμνιον τῆς Ἀνατολῆς καί πότε μέ τήν ἀλλαγήν τοῦ ἡμερολογίου, πότε μέ τάς ἀναγεννησιακάς εἰκόνας καί γενικῶς μέ τήν ἐκκοσμίκευσιν, ἔχει ζαλίσει τούς πιστούς, οἱ ὁποῖοι τρέχουν κοντά του. Καί ὅσον μέν ἀφορᾶ εἰς τό ἡμερολόγιόν του, οἱ ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας μέ τόν νόμον τοῦ Κυρίου κατεδίκασαν τό νέον Γρηγοριανόν ἡμερολόγιον κατά τόν 16ον αἰῶνα, ὅσον ὅμως ἀφορᾶ εἰς τάς ἁγίας εἰκόνας οὐδεμία ἀντίδρασις ὑπῆρξεν, διότι μέ τάς παρερμηνείας καί παραχαράξεις εἰς τά ἁγιογραφικά καί ἁγιοπατερικά κείμενα ἐξελήφθησαν καί ἐθεωρήθησαν αὗται ὡς ὀρθόδοξοι.

Εἶναι λοιπόν κρῖμα καί ἄδικον καί αἱρετικόν δι' Ὀρθοδόξους Χριστιανούς, οἱ μέν νά ἀκολουθοῦν ὀπίσω τοῦ Πάπα μέ τό ἡμερολόγιόν του οἱ δέ νά δέχωνται καί νά δογματίζουν ὡς «Ὀρθόδοξους» τάς βλασφήμους εἰκόνας τῆς Δύσεως μέ ἀποκορύφωμα τό σχίσμα καί τήν ἐχθρότητα μεταξύ ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν, σχεδόν πάντες δέ νά ἀποδέχωνται καί τήν μετάλλαξιν ὅ,τι δήποτε ὀρθοδόξου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

Διό καί τονίζομεν καί παρακαλοῦμεν ὅπως μελετήσετε προσεκτικῶς τό παρόν πόνημα καί ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς.

Διάπυρος πρός Κύριον εὐχέτης

Ὁ ἐν Ἐπισκόποις ἐλάχιστος

Ὁ Λαρίσης & Τυρνάβου Γ.Ο.Χ.

ΑΜΦΙΛΟΧΙΟΣ